

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

BİRİNCİ VE TEMEL HEDEF:

HALK İKTİDARINI KURMAK

• Demokratik
Özerklik
Üzerine

• Yeni
Dönem
Yeni
Görevler

• Ölü
Ordunun
Generalleri

• Somali'ye
Yardım mı
Kapitalizmin
Günah
Çıkarması mı

• Panel:
Emek-
Eylem-
Kadın

• Gözaltı ve
Cesur Bir
Açıklama

İŞÇİLER YÜRÜYOR DEVRİM BÜYÜYOR

DEMOKRATİK ÖZERKLİK ÜZERİNE

Kürdistan'da açıklanan "Demokratik Özerklik" in toplumsal dayanakları olarak köy komünleri ve kent meclisleri, mahalle meclislerinin uygulanmasına geçilince, beraberinde, bunların niteliği, işleyişi ve görevleri de tartışılmaya başlandı. Yapılan tartışmalarda, konu üzerine daha önceden yapılan teorik değerlendirmelerin hatalı olmasının payı var: komünlerin, halk meclislerinin niteliği, hedefleri ve görevleri bilimsel olarak açıklanamazsa, pratikte kitleler çeşitli güçlükler, yanlışlar ve açmazlarla karşılaşılır.

Halk kitleleri tarafından, kendi doğrudan öz örgütlenmeleri olarak oluşturulan Komünler, meclisler faşizme ve sermayeye, ulusal baskıya karşı verilen devrimci mücadelenin içinden doğmuştur. Yani daha en baştan mücadeleciler, devrimci nitelik taşıyorlar. Kendiliğinden oluşmadılar. Belli bir politik girişimle, bilinçli olarak örgütlendiler. Bilinçli bir çabanın sonucu olarak kurulsalar da, temelinde nesnel koşullar var, bir devrimin zorunluluğu var. İçinde hareket ettikleri tarihsel, toplumsal ve politik koşullardan bağımsız değiller.

Komünler, Halk Meclisleri Devrimci İktidarı Hedeflemeli

UKH komünlerin, meclislerin, bu özerk kurumların görevlerini belirlerken, öncelikle hangi görevlerinin olmaması ya da olmadığı belirtiliyor.

Özerk kuruluşların, devletin yerine geçme ya da devleti yıkma hedefi ve görevi yoktur deniyor.

Oysa ki, politik iktidar ele geçirilmeden ve bunun ön koşulu da burjuva askeri ve bürokratik devlet aygıtı yıkılmadan emekçi halkın kurtuluşu gerçekleştirilemez. Eğer iktidarı ele geçirme hedefi yoksa ve böyle bir araca sahip değilsen, sen emekçilerin kurtuluşunu sağlayacak biricik araçtan kendini yoksun bırakıyorsun demektir.

Siyasi iktidar için mücadele etme-

mek, politikanın, politik mücadelenin diyalektiğini, yani karşıtların, karşıt sınıfların mücadelesini anlamamaktır. Politika; karşıtların mücadelesidir. Bir sınıfın diğerine karşı savaşımıdır.

Siyasi iktidarı ele geçirmeyi hedeflememek politik mücadeleyi yarı yolda bırakmak, onu kapitalistlerin tekeline terk etmek, emekçileri burjuva siyasi egemenliğin baskısına bırakmak demektir.

Ezen, ulusal baskı uygulayan, şoven, işgalci ve ilhakçı güçler, egemen ulus tepeden tırnağa silahlı bir güce, militarist bir devlete sahipken, ben her türlü iktidara karşıyım diyerek burjuva devlet iktidarını yıkarak yerine emekçilerin iktidarını kurmaya karşı çıkmak, dünyanın en baskıcı güçlerinden birinin baskısı ve despotluğunun altında kalmak, bu durumu kabullenmek demektir.

Görevi kapitalistlerin çıkarlarını korumak ve sürdürmek, emeği köleleştirmek olan burjuva devletin olduğu bir yerde, komünde, mecliste toplanan halkın çıkarlarını nasıl koruyacaksınız, ya da nasıl sağlayacaksınız. Burjuva devlet makinesini param parça etmek politik özgürlüğün ve halk kitlelerinin istemlerini karşılamamanın ilk koşuludur. Emekçiler toplumsal kurtuluşu bu koşullarda hazırlanacaklar.

Halk, halklar iktidarda değilse, büyük mücadelelerle elde edilen haklar, politik kazanımlar korunamaz ve denetlenemez.

Bu nedenlerle devrimci yığınsal örgütlenmelerin hedefi iktidarı ele geçirmek olmalıdır.

Hem Kürdistan'da, hem Türkiye'de oluşturulan ve gitgide yaygınlaşan kitlesel halk örgütlenmeleri, politik mücadele vermelidir. Yani politik savaşımın araçları olmalıdır. Emekçi halk kitlelerinin kurtuluşuna giden yol politik mücadeleden geçer.

Devrimci yığın örgütlerini, politik mücadelenin, emeğin kurtuluşunun araçları olarak görmek, onları devrimi gerçekleştirmekle görevlendirmek yerine onları dayanışma örgütleri, sadece toplumsal

Özerk kuruluşların, devletin yerine geçme ya da devleti yıkma hedefi ve görevi yoktur deniyor. Oysa ki, politik iktidar ele geçirilmeden ve bunun ön koşulu da burjuva askeri ve bürokratik devlet aygıtı yıkılmadan emekçi halkın kurtuluşu gerçekleştirilemez. Eğer iktidarı ele geçirme hedefi yoksa ve böyle bir araca sahip değilsen, sen emekçilerin kurtuluşunu sağlayacak biricik araçtan kendini yoksun bırakıyorsun demektir. Siyasi iktidar için mücadele etmemek, politikanın, politik mücadelenin diyalektiğini, yani karşıtların, karşıt sınıfların mücadelesini anlamamaktır. Politika; karşıtların mücadelesidir. Bir sınıfın diğerine karşı savaşımıdır.

kurumları, öz yönetim organları olarak görmek kitle örgütlenmelerini kapitalistlerin ideolojik, politik etkisine terk etmek anlamına gelir.

Halk kitlelerinin aşağıdan ve doğru-
dan katılımı oluşturduğu komünler, komiteler, halk meclisleri, devrimci biçimlerdir, devrimci örgütlenme biçimleridir. Kitlelerin genel olarak komiteler biçiminde örgütlenmesi devrim dönemlerinin, devrimci durumun örgütlenmeleridir. Görevleri halk ayaklanmasını hazırlamak ve devrimi başarmaktır.

Devrimci mücadele organlarını “toplumsal uzlaşma”nın kitleler içindeki araçları, dayanakları olarak görmek, onları sakatlamak, etkisizleştirmek ve çözülmeye bırakmak demektir.

Kitleler ve kitlelerin örgütlenmeleri, devrime bağlanırsa, devrimci bir mücadele çizgisi izlerse, yığınların enerjisini, gücünü ve kapasitesini sonuna dek harekete geçirebilir. Onların rollerini kurulu düzenle sınırlamak, devrimci enerjilerini sınırlamak ve sonunda onları yıkmak demektir.

Esas Olan

Yeni Bir Toplumsal Düzendir

“Demokratik Özerklik”in ekonomik temeli olarak ifade edilen “topluluk ekonomisi” nedir?

Yeni ve kapitalizmden daha yüksek bir topluma geçilmeyecekse, olan şey kapitalist toplumun temellerinde hareket etmektir. Bu durumda “topluluk ekonomisi” denen ekonomik ilişki, özel mülkiyet çerçevesinde, topluluk üyelerinin yardımlaşmalarıyla sınırlı kalır. Dayanışmaya dayanan böyle bir ilişki, kapitalist özel ilişkilere “alternatif” olamaz. Tersine kapitalist üretim çerçevesinde kalır.

Sorun üretilenlerin paylaşılması değil, üretim biçimidir. Çünkü üretim biçiminin kendi paylaşım biçimi vardır.

Asıl sorun üretim biçimi sorunudur, ekonomik temel sorundur. Esas sorun yeni bir üretim biçimine ve toplumsal sisteme geçme sorunudur.

Kürt halkına hangi nihai (sonal) amaç için mücadele edileceği açık olarak bilimsel bir yöntemle açıklanmalıdır.

UKH'nin ortaya koyduğu ve pratik çalışmasını yaptığı “Demokratik Özerklik” demokratik, ileri bir adımdır. Yetersizdir, dardır, sınırlıdır, henüz geniş bir özerklikten epey uzaktır. Fakat demokratik bir adım olduğu için devrimci proletarya ve emekçiler tarafından, devrimci komünistler tarafından desteklenmelidir. Şunu belirtmek de marksist-leninistlerin bir görevidir; “Demokratik Özerklik” UKKTH'nın tam karşılığı değildir. UKKTH'nın özü, ezilen ulusun ayrılıp, kendi bağımsız devlet kurma hakkını içerir.

Geleceğin toplumsal ilişkileri kafadan uydurulmaz, düşünsel yolla üretilemez, geleceğin toplumsal ilişkileri tarihsel hareketten, ekonomik gelişmelerden çıkartılır. Bir sonraki toplumun maddi koşulları, eski toplumun yapısında, oluşmamışsa, geleceğin toplumu üzerine konuşmak ütopyaadan başka bir şey değildir.

Kapitalist toplumun yerini alacak, kapitalist toplumsallaşmanın yerine konacak olan, zorunlu olarak, emek araçlarının ortak mülkiyetidir, komünist toplumdur.

Üretim güçleri, emek araçları, kapitalizmin altında öylesine gelişip büyüdü ki -bu yüzden kapitalist toplumsal ilişkilerin çerçevesine sığamıyorlar- üreticiler, toplumsal üretim araçlarını ancak kolektif olarak üretebilirler.

Bu büyük amaca bağlanmayan her politik ve toplumsal hareket, yalnızca, diğer özel mülk sahiplerinin yaptığı gibi, varolan, toplumun temellerini güçlendirir.

rir.

Bu ise burjuva sınıfın düzenine karşı gelişen devrimci bir hareketin devrimci niteliğini yitirmesini ve burjuva muhalefet zeminine kaymasını getirir.

Kapitalist toplumda “komünal ilişki” deyimini ya da “topluluk ekonomisi” denemeleri yeni değildir. Owen böyle bir örnek işletmeyi denedi, fakat başarısızlıkla sonuçlandı. Bu tip dayanışma örnekleri yaratılıp insanların bu örneklerle göre örgütlenmesi isteniyor, ya da örneklerin genişletilerek tüm insanları kapsamı bekleniyor.

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını Sonuna Dek Savunmak

UKH'nin ortaya koyduğu ve pratik çalışmasını yaptığı “Demokratik Özerklik” demokratik, ileri bir adımdır. Yetersizdir, dardır, sınırlıdır, henüz geniş bir özerklikten epey uzaktır. Fakat demokratik bir adım olduğu için devrimci proletarya ve emekçiler tarafından, devrimci komünistler tarafından desteklenmelidir.

Şunu belirtmek de marksist-leninistlerin bir görevidir; “Demokratik Özerklik” UKKTH'nın tam karşılığı değildir.

UKKTH'nın özü, ezilen ulusun ayrılıp, kendi bağımsız devlet kurma hakkını içerir.

Ezilen ulusun kendisi, eğer UKKTH'nı “birlik” yönünde kullanacaksa, bu durumda “yeni birlik”, ezilen ulusun istediği zaman ayrılma tam hakkını kabul etmelidir. Ancak o zaman yeni birlik –ulusların ve dillerin eşitliğine dayanan- gerçekten “yeni bir birlik” olur. Bu ön koşula dayanmıyorsa, bu zora dayalı ve ezen, egemen ulusun ayrıcalıklarını güvence altına alan eski birlikten farklı olmaz. Yalnızca ezilen ulusun bilerek, isteyerek destekleyeceği bir birlik olur.

“Demokratik Özerklik” UKKTH'nın çözülmesi anlamına gelmeyecektir. Türkiye bu statüyü kabul etse de, sorunun özü orta yerde duruyor olacaktır.

Bu anlamda Leninist Parti, UKKTH'nı Leninist anlayışına bağlı olarak, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını sonuna kadar savunacaktır.

C.DAĞLI

ÖLÜ ORDUNUN GENERALLERİ

29 Temmuz akşamında, her zaman olduğu gibi pek hassas borsalar kapandıktan sonra, TSK'nın şef kadrosu topluca istifa etti. Fatih Altaylı'nın ertesi gün çıkan yazısına bakılırsa, Ankara gün boyunca bu yüksek gerilimle titleşip durmuş ve herkes ordudaki bütün general kadrosunun istifa etmeye karar verdiklerini konuşuyormuş. Tam bir bozgun hali bu değilse, nedir? Altaylı'nın söyledikleri doğruysa, sadece dört şefin istifası, bozgunun ucuz atlatıldığını gösterir.

Yıllarca postal yalamaktan dilleri nasır tutmuş gazeteciler, ardi ardına gelen istifa haberlerini adeta yürekleri ağızlarında heyecan ve korkuyla aktardılar. Anlaşılan çarşının fena karışacağını, ortamın Beyrut'a döneceğini sanıyorlardı. Oysa aradan üç saat geçti, geçmedi, yeni bir genel kurmay ataması yapıldığı haberi yayıldı. Mehmet Altan, neşesinden adeta gerdan kırıyordu ekranlarda: "İşte bu kadar kardeşim" sözleriyle kolay kazanılmış bir zaferin kadehlerini deviriyordu. Bu zafer mi, yoksa apaçık bir bozgunun ilanı mı?

TSK tarihinde ilk kez üst komuta kademesi topluca istifa etti. Bu açıdan bakınca bile, olay yeterince önemli görünüyor. Ancak, dört başı mamur bir bozgun yaşayan ordularda rastlanabilecek bu önemli olayı alabildiğine önemsiz gösterebilmek için, burjuva kalemlerini birbirleriyle yarıştırdılar. Onlara göre bütün mesele, tutuklanıp cezaevlerine doldurulan generallerin YAŞ toplantılarında terfi edip edemeyecekleri konusunda patlak veren anlaşmazlıktan ibaretti. Meslek yaşamları boyunca terfi sırası kapmak için en yakınındakileri gammazlamaktan çekinmeyen, birbirleri hakkında en utanmaz sicil kayıtları tutmaktan çekinmeyen generaller tayfasının, şimdi silah arkadaşlarının hakkı-hukuku adına istifa etmelerine ancak budalalar inandırabilir.

Her ciddi gelişme karşısında, ezberini bozmayan, aynı yavan fikirleri tekrarlamaktan başka bir şey yapmayan ortalama solun durumu bundan daha iyi değil. Yaşananların, hepsi hepsi bir iktidar savaşı olduğu, AKP hükümetinin kendi yandaşlarını ordunun üst kademelerine taşımak için dalavere çevirdiği, tıpkı polis aygıtı gibi orduyu da "cemaatin ordusu" haline getirmeye çalıştığı üzerine bol bol yorumlar okuyacağımız şimdiden o kadar belli ki, insanın canı sıkıntından patlayabilir. Biraz daha uyanık olanlar, bir süre önce Ankara'yı ziyaret eden ABD yöneticilerine dikkati çekecekler ve tüm bunların ABD'nin düzenlenmesi olduğuna dair artık herkesin ezbere bildiği tekerlemeleri, en ciddi, derin analizler gibi sunacaklar. Muhammed İsa aşkına! Bunda yeni ve derin olan ne var!? ABD'nin onayı olmadan, hangi general yıldızını takabildi? Ve asıl soru hep atlanır: Ordunun

üst kademesi, hangi olayların sonucunda, böylesine sancılı bir görev değişimine zorlanıyor.

Generalsız Ordular, Ordusuz Generaller

Rutin görev değişimlerini böylesine çatışmalı hale getiren, ordunun devrim karşısında olağanüstü derecede yorgun moralsiz, ve artık işe yaramaz oluşudur. Kuşkusuz, çatışmanın temelinde işbirlikçi egemenlik konumunu yitiren teknelci sermaye gruplarının kendilerine orduyu siper etmeleri bulunuyor. Ancak çatışmanın bu temeli büyük ölçüde geride kalmış, emperyalist tam ilhakın yeni işbirlikçileri ekonomik ve siyasal konumlarını sağlama almışlardır. O nedenle, şimdiki çatışmada esas rol, devrim karşısında yaşanan topyekun bozgunudur.

Silvan çatışmasından sonra, Sabah gazetesinin şu manşeti oldukça anlamlıydı: Asker Yorgun. Bir süredir teknelci sermaye, ordunun uzun iç savaşta, moralsiz, yorgun, stratejiden yoksun ve başarısız kaldığını gayet iyi biliyor ve buna göre önlemler alıyordu. Adeta TSK'ya "Artık bir kenara çekil ve iç savaşı yürütürken edindiğin tüm politik ayrıcalıkları orada bırak" diyor-du.

Gerçekte, teknelci sermayenin bu dayatmalarına TSK'nın direnci, Büyükanıt zamanında kırılmıştı: Bazı dosyaların asla açılmaması üzerine, geçici bir uzlaşma sağlanmıştı. Fakat sermaye, iç savaşta yaşanan bozgunun faturasını birilerine yüklemeyince, egemen olamayacağına farkındaydı; uzlaşma çiğnendi. TSK kadroları ise içsavaşın sertleşmesine bağlı olarak, sermaye sınıfının yine kendilerine muhtaç kalacağını umarak, fırtınayı sessizlik içinde atlatma taktiğini denedi. Öyle ki, 47 görevli generali düzine düzine cezaevine sokan tutuklamalara bile sesini çıkartmadı.

Fakat bu "pamuklar içinde sessizlik" taktiği tutmadı ve şiddetlenen içsavaşla bozgunun boyutları büyüdükçe, orduyu her türlü tartışmanın ötesinde tutan o baraj, neredeyse tümüyle yıkıldı. Son haftalarda orduyu suçlayan, ipliğini pazara çıkararak haberler alabildiğine yoğunlaştı. Üstü örtülen Şemdinli davasında, en üst rütbeliler sanık sandalyesine çağırıldı. Balyoz ve Andıç davaları için genel kurmay karargahı ile Hasdal Cezaevi arasında trafik sıklaşmaya başladı. Hatta 19 Aralık vahşeti bile yeniden masaya yatırıldı. Yani bir zamanlar üzerinde suskunluk andı içilmiş ne varsa, suç ortaklığı yapılmış ne varsa, karakolda bülbül kesilen hırsız misali, sermaye sınıfı tarafından "okunmaya" başlandı.

Tamir Ederken Bozmak

Kuşkusuz teknelci sermayenin isteği, iç savaş esnasında ordunun tümüyle devre dışı kalması ve kışlasına çekilmesi değildir, böyle bir

lüksü yok. Yıpranmış iktidarın faturasını başarısız ordu kurumuna çıkartırken, asıl hedefi, devrim karşısına, tüm çatışmalardan arınmış, uyumsuzluğu giderilmiş, direnç noktaları törpülenerek tıkr tıkr işlemeye başlayan yekpare bir iktidar yapısıyla çıkmaktır. Ama, hurdaya çıkmış bir kamyon, nasıl tamir edilebilir?

Böylesine yıpranmış ve adeta "şamar oğlanı"na dönmüş bir ordu ile ufukta görünen devrimci fırtınaya dayanmak mümkün değil. Hükümette, sermaye sınıfının çeşitli kamplarıyla çelişkisi olan bir komuta kademesi, bir devrim fırtınasında düzenli orduyu en güvenilir kurum haline düşürür. Bu düşüşün yaşayan örneklerini Tunus, Mısır ve diğer halk devrimleri ve ayaklanmalarıyla gören sermaye elbette paniğe kapıldı, sürece yayılan yenilenme operasyonuna hız vermek zorunda kaldı.

Gerçekten de, tüm büyük halk devrimlerinin en önemli derslerinden biri, sermaye sınıfı için en güvenilir kurumun düzenli ordu oluşudur. Zorunlu askerlik uygulamasının geçerli olduğu ordularda bu durum daha fazla geçerlidir. Genel ayaklanma esnasında, devrim ve karşı devrim, bir noktada, orduyu kendi yanına çekme savaşımına girerler. Böylesi bir momentte, mevcut hükümetle kavgalı komuta kademesine sahip bir ordu, sermaye sınıfına hiçbir şekilde güvence olamaz.

İşte Türk teknelci sermaye sınıfını, hızlı bir TSK operasyonuna yönelten, devrimlerin bu apaçık dersi olmuştur. Mısır'da yeniden alevlenen ve toplumsal derinlik kazanan devrim, Avrupa işçi sınıfını ayaklanmaların eşliğine getiren çelişkiler, tüm dünyayı kasıp kavurması beklenen yeni bir ekonomik kriz, emperyalistleri de paniğe sürüklemiş, Türkiye'de bir karşı devrim tahkimatı yapmaya itmiştir. Aceleleri vardı, giyotin hızlı ve acımasız çalıştı.

Sermaye dünyası, devrimlere böyle hazırlanıyor; moralsiz ve yıpranmış, güven veremeyen kurumlarını, büyük sarsıntılardan etkilenmeyen, varolan siyasi yapıyla hiçbir çelişkisi bulunmayan, bir düzleme çekmek için uğraşılıyor. Fakat bunu ancak, ezerek, itibardan düşürerek, tahtları sallayarak başarabiliyor ve daha büyük iç kavgaların tohumlarını her yere saçıyor. Şimdi ordu, kendi silah arkadaşlarıncı hiçbir itibar görmeyen, zindanlara kapatılmış generallerin boşalan sandalyelerini kapmak için birbirini çiğneyen komutanların yönetimine girmiştir. Koltukları kapışanlar, militarist geleneğin dar kafalı saygısından mahrum kalmış, ordusuz generallerdir. Sermaye sınıfı da, devrim karşısında, generalsız bir orduyla savaşmak zorundadır.

Nereden bakılsa, bir bozgunun işaret fişkerleridir yaşanan. □

YENİ DÖNEM YENİ GÖREVLER

Düzenli okurlarımız hatırlayacaktır, bir süre önce teorinin pratikle sınavından bahsetmiş; devrimci gelişmelerin belirli bir döneminde, örgütlerin, partilerin tezlerinin pratiğin sınavına tabi tutulacağını söylemiş-tik. Şimdi bu sınavdan Leninist Parti'nin rahatlıkla geçtiğini söyleyebiliriz. Övünmek için değil, bu durumu somut olarak göstermek için birkaç örnek vereceğiz. 1 Mayıs ve Taksim'de ısrarın devrimci önemi üzerinde durmuştu. 2007'den itibaren, devrimin yükselişi, bunun ne kadar önemli olduğunu gösterdi. Proletarya ve emekçi sınıflarla birlikte Taksim'i kazandık.

Devrimci durum koşullarında, devrimin yükseliş dönemlerinde bu kadar çok propaganda, ajitasyon, örgütlenme araçları varken, seçim sürecinde devrimci faaliyetin boykot çalışması ve boykot tutumu olması gerektiğini söyledik. 12 Eylül referandumu ve sonrasında 12 Haziran parlamento seçimleri, bu politik tutumun ne kadar yerinde ve doğru olduğunu açıkça ortaya koydu. BDP ve bloğun bağımsız adaylar olarak katıldıkları bu seçimlerde 36 milletvekili çıkarmalarına rağmen seçimlerden sonra yaşananlar ve parlamento boykotu, seçimler karşısında tersinden giderek boykotun haklılığını ve doğruluğunu bir kez daha göstermiştir.

Devrimci mücadelenin gelişim gösterdiği, kitlelerin mücadeleye atıldığı her yerde komite ve konsey örgütlenmelerinin geliştiğini, çeşitli örnekleriyle göstermiş, önemine dair defalarca yazmıştık. Şimdi devrimci kitle patlamalarının yaşandığı bu süreçte Kürt halkı köylerde, mahallelerde meclisler ve il konseyleri biçiminde örgütlenip bunu hayata geçirirken, işçi sınıfı da eyleme geçtiği her yerde bu yönde adımlar atmaya, komite ve konseylerin örneklerini yaratmaya başladı.

Halkların mücadele birliği olsun, işçilerin mücadele birliği olsun, Leninist Parti'nin şiarlarında hep vardı. Şimdi bu perspektifin işçi emekçi yığınların verdikleri örgütlü mücadelelerinde vücut bulduğu her gün daha somut olarak görülüyor. Kürt ulusal hareketi yıllardan beri ısrarla ayrılıktan yana olmadığını, iki halkın gönüllü birliğini savunurken, proletaryanın devrimci sınıf partisi ve işçi sınıfının ileri kesimleri de Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunuyor. Bu yaklaşım, halkların mücadele birliğini

kurmanın, hayata geçirmenin koşullarını, nesnel zeminlerini oluşturuyor. Özellikle son dönemde işçilerin ekonomik mücadele örgütü olan sendikaların sloganı "İşçilerin Birliği" mücadeleye atılan işçi yığınlarının ihtiyacını karşılıyor. İşçi sınıfı mücadelesini geliştirdiği pek çok yerde sınıfın politik örgütlenmesinin bir ifadesi olarak mücadele birliği şiarını öne çıkarıyor.

Leninist Parti'nin dönemin taktik şiarlarından biri olarak belirlediği "Tutsaklara Özgürlük" şiarı da son dönemde somut olarak kitlelerin eylemlerinde, mücadelelerinde sahiplendiği bir şiar olarak hayata geçiyor. Devrimin daha ileri olduğu Kürdistan'da bu şiar daha somut biçimde sahipleniliyor. Kürt halkı eylemlerinde zaman zaman Amed zindanını basmaya yönelirken, bu şiarın ne kadar devrimci bir şiar olduğunu ve nasıl somut bir hedef gösterdiğini de kendi pratiğiyle ortaya koyuyor. Daha önce kadar bu sloganı soyut bir slogan olarak gören ve kesin olarak kabul etmeyen, hatta CMP ve TKMP'nin amaçları arasında almayı bile reddeden ortalama solun bir kısmı da biraz utangaç biçimde de olsa bu sloganı dillendirmeye başladı.

Bu örneklerde açıkça görüldüğü gibi Leninist Parti'nin şiarları sosyal hayatın kendisi tarafından doğrulanıyor, hayata geçiyor. Doğru devrimci politika kitlelerle buluştuğunda güç haline geliyor. Devrimin sıçramalı bir gelişme gösterdiği, devrimci kitle patlamalarıyla kendisini ortaya koyarken, Leninist Parti'nin yıllardan beri geliştirip ortaya koyduğu tezler birer birer pratiğin sınavından geçiyor, vücut buluyor.

Devrim bir sıçrama yapmış, artık yeni bir düzleme geçmiştir. Leninistlerin tezlerinin pratiğin sınavından geçmesi bir avantaj olmakla birlikte, burada asıl sorulması gereken soru şudur: Devrim yeni bir düzleme geçmişse Leninistlerin çalışma biçimi eski, alışıldık biçimlerde sürebilir mi? Elbette sürer sürmesine de, verimli olabilir, bu dönemde istenen, beklenen sonucu verebilir mi? Daha başka biçimde sorarsak, devrimi örgütlenme iddiasında olan proletaryanın devrimci sınıf partisi açısından bu iddiaya denk bir çalışma olabilir mi? Sorun böyle konulunca, eski alışıldık çalışma biçimlerinin yetmediği, yetmeyeceği de açıkça anlaşılıyor.

Şimdi asıl mesele doğru cevabı Leninistlerin toplumsal hayatın çok yönlü capcanlı gelişmeleri içinde vermeyi başarıp başaramayacaklarıdır. Devrimin ve devrimde zaferin kaderini belirleyecek olan budur.

Şimdi birkaç örnekle bunu da açmaya çalışalım. Mısır ve Arap coğrafyasını sarsan devrimlerden beri pek çok çevre Taksim'i Tahrir Meydanı'na çevirmekten dem vuru-yor. Hatta bu amaçla Genç-Sen'in çağrısıyla Taksim'de 3 gün sürecek bir oturma eylemi örgütlenmeye de çalışıldı. Genç-Sen ya da diğer sosyal reformist çevrelerin bunu gerçekleştirebilme şansı var mı? İnternet üzerinden yapılan bir çağrıyla ya da sosyal reformistlerin çıkardıkları bir gazetede yazılan birkaç yazıyla bu başarılabilir mi? Olmıyacağı, yaşanan sürecin sonunda düştükleri traji-komik durumla görüldü. Çünkü böyle bir eylemi gerçekleştirebilecek bir hazırlıkları da, alt yapı çalışmaları da yoktu. Sadece birkaç çağrıyla kaldılar. Mahallelerde, bölgelerde, diğer kentlerde, işçi-işsiz gençlik arasında, öğrenci gençlik arasında kapitalizmin geleceksizliği, yarattığı acıları ve yıkılmasının zorunluluğunu anlatan somut olarak böyle bir eylemin organizasyonuna yönelen propaganda, ajitasyon, örgütlenme faaliyeti yapıldı mı? Canlı, yüzyüze bir çağrı yapıldı mı? Yok. Bu durumda sonucun böyle olması da şaşırtıcı değil.

Bir başka örnek YGS şifre skandalından. DÖB Ankara'da diğer çevrelerle internet üzerinden ve doğrudan okullarda, mahallelerde yürütülecek bir faaliyetle liseli gençliğin bir eylemini organize etme önerisiyle gidiyor. Diğer çevreler "Örgütsüzlerle böyle bir eylem güvenlik açısından sakıncalıdır" deyip çıktılar işin içinden. DÖB de yalnız başına böyle bir işe girişmedi ve vazgeçti. "Örgütsüz" olduğu için küçük görülen, horlanan liseli gençler bunu "örgütsüz" olarak örgütlediler. Sonuçta kendilerini "örgütlü" olarak ifade eden "örgütlü" kesimlerin toplamından daha geniş bir katılımı bu eylemi "örgütsüz" liseliler organize etti.

Bu iki örnek birlikte ele alındığında ne anlaşılmalı. Birincisi, bu tür olaylarda doğru halkayı tutmanın ne kadar önemli olduğu, sonra kitlenin ne istediği, anın aktüel talebinin doğru saptanması. Daha sonra bu-

nu asıl olana bağlamak, yakalanan doğru halkayı devrime bağlayacak volan kayışı olmak önemli. Elbette bu konuda altyapı, hazırlık çalışması, ajitasyon, propaganda, örgütlenme faaliyeti ve kitlelerle bağ kurmak önemli.

Bir başka örnek, çevre hareketi. HES'lere karşı hareket. Bir süre önce pek çok kentten "Anadolu'yu Vermiyoruz!" şiarıyla Ankara'ya doğru bir yürüyüş yapıldı. Bu yürüyüşün önu Gölbaşı'nda kesilip Ankara'ya girmeleri engellenince, eylem haftalar süren bir oturma eylemine dönüştü. Bu kendiliğinden bir eylemdi. Ne yazık ki, bu kendiliğinden eylem Leninistlerin gündemine girmedi. Oysa devletin gündemine girmiş, eylemin önu kesilmişti.

Konuyla ilgili kısa bir bilgi: Sadece Artvin ve Rize civarında 174 baraj ve Hidro Elektrik Santrali (HES) yapımı gündemde. Bu bölgelerde yaşayanlar uzun süredir HES'lere karşı bir mücadele veriyorlar. 2007'de ve 2009'da mitingler yapıldı ve önemli bir katılım da sağlandı. Bunu hazırlayanlar kendilerine "Derelerin Kardeşliği Platformu" diyorlar. Sadece Rize ve Artvin civarında bu süreçte 36 ayrı bilgilendirme toplantısı yapmışlar. Köylerde, camilerde anonslar yaparak bu barajların ve santrallerin bölge insanının yaşamını ve çevresini nasıl etkileyeceğini anlatmışlar. Son 3 yıldan beri de her hafta köylülerle düzenli toplantılar yaparak neyi nasıl yapacaklarını birlikte tartışıp kararlaştırmaya başlamışlar.

Bu neyi gösteriyor? Bir avuç insanın, halkın yaşamını doğrudan etkileyen bir konuya el attıklarında bir şeyi nasıl başaracaklarını, örgütleyebileceklerini gösteriyor. Peki, bu konuda Leninistler ne yapmalı? Sadece ilişki kurmakla yetinmemeli bu eyleme hiçbir şey için değilse bile ziyaret için gitmeli. Bakın eylemcilerin pankartında ne yazıyordu: "Bu derenin uzunu/ Kıramadım buzunu/ HES'çilere ayurdım/ Sopanın en duzunu".

Son bir örnek daha. Mayıs sonlarında Çerkesler anadil talebiyle bir eylem yaptılar. Ezilen ulusal topluluklardan biri olan Çerkeslerin bu eylemine karşı Leninistlerin tutumu ne yazık ki kayıtsız kalmak olmuştur.

Bunun nedeni Leninistlerin kendi gündemlerine fazlasıyla dalmış olmaları. Öyle ki, kendi dışlarında gelişen eylemleri duymadıkları bile olmuyor değil. Oysa bu kendiliğinden eylemlerde, işin büyük çoğunluğunu halkın kendisi yapıyor. Onlarla ilişki, hayati önem taşıyor, unutulmamalı. "... Eğer ge-

rek aydınlanmış işçiler, gerek aydınlar çevresinden bu mücadele için önderlerin yetişmesine katkıda bulunamazsak, kitleler politik mücadele yürütmeyi hiçbir zaman öğrenemeyeceklerdir. Fakat bu önderler ancak politik yaşantımızın bütün yönlerinin çeşitli sınıfların çeşitli nedenlerle gündeme gelen bütün protesto ve mücadele girişimlerinin sürekli ve sistematik tahliliyle eğitilebilirler." (Lenin, Seçme Eserler, Cilt 2, Sf. 175).

Artık iyice açığa çıkan bir olguyu belirtmek gerekiyor. Devrim bütün güçlerini topluyor, kesin bir kapışmaya, sonuca doğru hızla ilerliyor. Nazım'ın dediği gibi "Ok hedefin kalbini gördü." Bu süreçte, Lenin'in yukarıdaki pasajında söylediklerini Leninistler yeterince yapabiliyorlar mı? Bu her Leninistin mutlaka sorması ve cevaplaması gereken bir sorudur. Leninistlerin sloganları yaşamın kendisi tarafından doğrulanıyor; eyleme geçen kitleler bunu bizzat kendi deneyimleriyle öğreniyor. Bu süreçte polis ve ordu daha bir süre önce devrimin gelişini engelledebilmek, halkların, kitlelerin devrimci atılımını durdurabilmek için boşu boşuna çabalayıp dursun. Tutuklamalar, baskılar, işkenceler, uzun hapis cezaları, F tipleri, hiçbir sonuç vermiyor. Bütün bu çabalar bir yandan daha geniş biçimde yeni yeni insanları devrim saflarına doğru itip mücadeleye sürekli olarak yeni yeni güçleri katıyor. Aynı zamanda karşı tarafta, burjuva sınıfın kendi içinde de bunun sonuçları görülüyor. Devrimin gelişimi karşısında zaten iyice derinleşen zirvedeki bunalım daha da derinle-

şecek, yarılmaya varacaktır. Bugün yaşananların bunun en açık kanıtlarını veriyor. Burjuva kurumlara şöyle bir bakış bile bunu anlamaya yeter. Parlamento, seçimlerden sonra daha ilk toplantısını bile yapmadan kendi meşruiyetini yitirdi. Öte yandan onlarca general ve üst rütbeli subay tutuklu. Yargıya, mahkemelere artık hiç kimse inanmıyor. Devletin düzen güçlerinin emekçi sınıflara, ezilen ulus ve ulusal topluluklara boş sözden başka verebileceği hiçbir şeyin kalmadığı iyice açığa çıkıyor. Boş sözler, vaatlerse güvercin gurultusu gibi kimsenin karnını doyumuyor, emekçi sınıfların, Kürt halkının öfkesini arttırmaktan başka hiçbir sonuç vermiyor. Emekçi kitleler eylemden eyleme yöneliyor, her eylem bir sonrakinin habercisi oluyor.

Artık hiç kimse burjuva sınıfın, burjuva devletin ve hükümetin biriken sorunları çözebileceğine inanmıyor. Son dönemlerde tekelci faşist basında bile bunu gözlemek mümkün. Gerek polis ve asker, gerek gerilla ölümleriyle ilgili haber yaparken TV'lerin, gazetelerin diline bakın, kitle eylemlerine büyük bir nefret ve vahşetle saldırın polisin bu vahşi tutumuna gösterilen tepkiye bakın, seçilmiş Kürt milletvekillerinin tutukluluğunun devamına dair, Hatip Dicle'nin milletvekilliğinin iptal edilmesine dair verilen haberlerin diline bakın. Dilleri olsun, tavırları olsun, önceki dönemlerden tamamen farklı. % 50 oy aldığı söylenen hükümet partisi de, ordu da savunmaya çekildi. Ya hiçbir şey söylemiyor, suskunlukla geçiştiriyorlar ya da yapılanları savunabilmek için kem küm ediyorlar.

Gözlerimizin önünde capcanlı bir devrim yaşanıyor. Burada olması gereken sürece acil ve etkin müdahale etmektir. Bunun için Leninistler kendi taleplerini; yani geniş proleter, emekçi yığınların, ezilen ulus ve ulusal toplulukların en açık, en özlü biçimde ifade edilmiş olan bu taleplerini yeni yeni yollardan, yeni yeni kitlelere ulaştırmalı, ajitasyon, propaganda ve örgütlenme faaliyetlerini kat kat arttırmalıdır. Bunu nasıl başarabiliriz? Hemen söyleyelim denize girmeyen yüzmeyi öğrenemez. Yeni yeni kadrolar yetiştirmek, tutup denizlere fırlatmak gerek. Pek çok defa söyledik, yazdık; kapitalizm, burjuvazi hiç durmadan saflarımıza yeni yeni insanlar itiyor. İşte yeni yeni yüzücüleri tam da buradan, özellikle işçi-emekçi gençlerden yetiştirmek gerekiyor. Atölyelerden, gecekondu bölgelerinden, yoksul işçi mahallelerindeki emekçi gençlerden, öğren-

Sürece Müdahale

ci gençlerden, bu sermayeye dayalı düzenin her yerde hiç durmadan saflarımıza doğru ittiği bu gençlerden yeni yeni kadrolar yetiştirmek için, bütün bu kesimler arasında daha çok ajitasyon, propaganda, örgütlenme faaliyeti. Böylece bir yandan yeni yeni kadrolar yetiştirirken, bir yandan da eski biçimlere takılıp kalan, alışıldık, yerleşik örgütlere, birimlere, alanlara bu gençlerden daha çok enerji, daha çok taze kan akışı sağlanacak, onlar da canlanacaktır.

“Eğer cesaretle, inisiyatifli bir şekilde yeni örgütler kurmaya başaramazsak, öncülük rolüne ilişkin içi boş hak iddialarından vazgeçelim. Komite, grup, toplantı ve çevrelerin bugüne kadar ulaşılmış sınırları, biçim ve çevreleri içine çakılıp kalırsak beceriksizliğimizi kanıtlamış oluruz.” (Lenin, Seçme Eserler, Cilt 3, Sf. 411).

Yani Leninistlerin kendi kabuklarını kırmaları, yeni denizlere atılmaları gerek. Hem de fırtınalara aldırılmadan işte yapılması gereken bu.

HES'lere karşı hareket, YGS şifresi, Çerkeslerin anadil talepli eylemi birer örnek. Kitleleri harekete geçiren daha pek çok neden var. İşten atmalar, taşeronlaştırma, Kürt milletvekillerinin serbest bırakılmaması vb. vb. Hatta bir gecekondu yıkımı, trafik kazası... Bütün bu durumlarda Leninistler ne yapmalı? Açık. Hiç vakit kaybetmeden birilerinin talimatlarını beklemeden, cesaretle, inisiyatif kullanarak harekete geçmeliler. Mümkün olduğu kadar çok, bu türden çevrelerle, gruplarla ilişki kurmalı ve bu ilişkileri sağlamlaştırıp kalıcılaştırmakla işe başlamalıdır. Her Leninist onlara yardımcı olmak, bugüne dek kendi deneyimleri ve birikimleriyle onlara bilgi vermek, bir yandan aydınlatırken bir yandan da aydınlanarak, devrimci inisiyatif kullanarak bu grupları ve çevreleri daha etkin hale getirmek için çaba göstermelidir.

Olayların etkisiyle harekete geçen bu gruplarla, çevrelerle, insanlarla ilişki kurarken gözetilmesi gerekenler de olacak elbette. Olması gereken, sosyal reformist, oportünist hareketin yaptığı gibi kitlelerin en geri taleplerine takılıp kalmak değil, aksine Leninist ilkelerden ve taleplerden ödün vermeden yeni yollar ve yöntemler bularak bunları kitlelere götürmek, kitlelerin Leninistlerle tanışmasını, buluşmasını sağlamak için hareket etmektir. Bütün bu çevre, grup ve insanlarda faşizme karşı, tekelci kapitalist düzene karşı tepki varsa, mücadele etme isteği varsa bundan sonrası gelecektir. Onlara nasıl yüzüleceğini gösterin ve denizlere gönderin yeter. O yüzmeyi öğrenecektir. Siz sadece onu gözetin, boğulmasına izin vermeyin. Ama bunları yaparken asla Leninist ilkelerden ödün vermeden, ilkeli, kararlı ve militan bir tutumla.

Tekelci sermayenin en etkin, en örgütlü gücü devlettir. Tekelci sermaye, faşist devlet gücüne dayanarak birbirinden kopuk, parça parça gelişen, burada parlayıp sönerken şurada yeniden canlanan, yükselişe geçmeye çabalayan hareketi bugüne kadar söndürmeyi başardı. Bunun en temel nedeni, bu hareketlerin kendiliğinden hareket olmalarıydı. Bugüne kadar yaşananlar, sermayenin şöyle ya da böyle bu hareketleri tolere ettiğini, bastırıldığını ya da kendi bünyesine alarak absorbe ettiğini gösteriyor. Fakat şurası da açık ki, bu küçük küçük kıvılcıklar, kendiliğinden parlayıp sönen bu alevler tek tek kalmayıp da birleşik bir güç halinde birleştiğinde, ortaya çıkacak olan o müthiş ateş nehrinin önünde hiçbir güç duramaz. Şimdi emekçi kitleler, ezilen ulus ve ulusal topluluklar bu tek tek patlamalardan, çatışmalardan devrimi öğreniyor. Burada Leninistlerin yapmaları gerekenler daha da açık olarak görülüyor. Bugünün aktüel mücadelesinin gerisinde kalmamak; bununla birlikte her tekil, aktüel eylemin içindeki asıl yönü çıkarıp, kitlelere göstermek; mücadelenin gelişim yönüne işaret ederek, bir sonraki adımı atmaları, bir üst aşamaya sıçramaları için kitleleri cesaretlendirmek, onlara yardımcı olmak. Elbette bunları yaparken geçmişin ve bugünün deneyimlerinden dersler çıkarıp kitlelerle, işçi, emekçi yığınlarla paylaşmak; sıçramalı çöküş sürecinde olan kapitalist düzenin ve faşist devletin yıkılması tamamlanıncaya kadar kitleleri doğru hedeflere yönlendirmek, daima daha ileri gitmeleri için kitleleri teşvik etmek, cesaretlendirmek ve devrimin zaferine dek, demokratik halk devrimini gerçekleştirip, demokratik halk iktidarını kurana dek onlarla birlikte yürümek.

Unutulmamalı ki, işçi sınıfının, emekçi yığınların, ezilen ulus ve ulusal toplulukların en iyi, en ileri evlatları, kararsızları, peşlerinden sürükleyerek, uyuyanları uyandırıp, güçsüzleri ve zayıfları cesaretlendirerek daima en önde yürüdüler. Haydi Leninistler, devrime, zafere!... Yapacak çok işimiz var.□

İzmir'in Emekçi Semtlerinden Merhaba

Ayışığı Sanat Merkezi'nden tüm yürek işçilerine merhaba diyoruz...

Bizler İzmir Ayışığı olarak geleceğimiz olan çocuklara yönelik film gösterimlerimizi İzmir'in çeşitli emekçi semtlerinde sunmaya başladık.

Günümüzün önemli bir sorunu olan “yabancılaşma”nın çocuklar arasında da ciddi boyutlarda boy göstermesi bizleri harekete geçmek için hızlandırdı.

İlk film gösterimimizi Gürçeşme Mahallesi'nde ailelerin de katılımıyla gerçekleştirdik. Mahalledeki insanların ve çocukların yoğun katkılarıyla bir hafta öncesinden çalışmalarımız başladı. Film gösterimi yapacağımız yerin düzenlenmesinden mahallede bunun duyurusunun yapılmasına kadar her çalışmada mahallelinin ve çocukların yoğun emeği olan film gösterimimiz saat 21.00'da başladı. Son dakikasına kadar ilgiyle izlenen animasyon filminde çocuklar yorum yaparak kendi ailelerinin dikkatini filme yoğunlaştırdılar.

Ertesi gün İzmir'in Menemen ilçesinin Asarlık mahallesinde aynı filmi gösterime sunduk. Mahalle içerisinde yine öncesinden çocukların duyurusunu yaptığı film gösterimi mahalleli tarafından merak ve ilgiyle izlendi. Saat 21.00'da başlayacak film gösteriminin hazırlıklarını yaparken bir yandan da çocuklardan oluşan kitap okuma grubunun kitaplarını değiştiriyorduk. Bundan oldukça etkilenen mahallenin kimi gençleri de bu okuma grubuna dâhil oldular.

Gösterim saati yaklaştıkça aileler ve çocukları da alana gelip bizlere yardımcı olmak istediklerini belirttiler. Tatlı bir telaşla hazırladığımız gösterim artık başlamıştı. Çocuklar film izlerken birkaç aile bize “bu sinema gösterimlerini yaygınlaştırmak gerekiyor; biz büyükler için de bir şeyler yapılmalı, emeğinize sağlık...” gibi konuşmalar yaptılar. Film gösteriminin bitimine yakın mahalleden bir inşaat işçisi çocuklara içecek bir şeyler alarak “bizim de katkımız böyle olsun” dedi.

Film gösteriminin ardından bizler de çevremizde bulunan insanlara teşekkür edip yaptığımız işin tatlı yorgunluğuyla oradan ayrıldık.

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi

**AYIŞIĞI
SANAT
MERKEZİ**

SOMALİ'YE YARDIM MI KAPİTALİZMİN GÜNAH ÇIKARMASI MI

Açlık... Sanki bir alinyazısı gibi Kara Afrika'nın derisine işlenmiş; doğan her Afrikalı çocuğun ikizi açlık... Pençesini onların küçük bedenlerine geçirip, bir deri bir kemik bırakmaya kadar sıkıyor. Sanki sadece gözleri yaşıyor küçük bedenlerin... Ve yaşayan tek organlarıyla bakıyorlar bize, insanlığa... Yaşadıklarına bir anlam veremeye çalışıyorlar belki... Belki de çaresizliğin koyu girdabında uzanacak bir eli bekliyorlar... O eli tutabilecek güçte elleri bile yok. Parmakları öyle güçsüz ve zayıf... Karınları açlıktan şişmiş halde; bu aynı zamanda ölümün habercisi... Ölüm, Kara Afrika'da açmış ağzını yutacağı küçük bedenleri bekliyor.

Somali'de son üç ay içerisinde açlıktan ölen çocukların sayısı 29 bin ve hepsi 5 yaşından küçük... 500 bin çocuk ölümle burun buruna ve Birleşmiş Milletler rakamlarına göre 640 bin çocuk beslenemiyor... Rakamlar neyi anlatır? Somalili bir annenin hayatının en zor tercihini yapmakla karşı karşıya olduğu bir dünyada rakamlar ne ifade eder? Hangi çocuğunu ölüme terk edeceğine karar vermek zorunda olan anneler için istatistiklerin ne önemi olabilir?

Ve tam da böylesi bir zamanda Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Konseyi Danışma Komitesi üyesi Bengoa "Afrika'daki kamplarda ölen çocukları beslemenin ekonomik krize (gelmekte olan dünya ekonomik krizi kastediliyor -bn.) çare olamayacağını" söylüyor. İşte kapitalist dünyanın efendilerinin, vicdanlarının, hayırseverliklerinin(!) sınırı buraya kadar... Bankaları kurtarmak için milyarlarca dolar ayıranlar, söz konusu olan Afrika'daki aç çocuklar olunca vicdanlarını, insanlıklarını(!) çelik kasalara kilitliyorlar...

Somali'de ve bütün Kara Afrika'da açlık tehlikesi olabileceğine dair uyarılar aylar öncesinden yapılmış olmasına rağmen hiç kimsenin kılını dahi kıpırdatmamış olması her şeyi yeterince açıklıyor zaten. İşin içerisinden Dünya Gıda Programı'nın (WFP) iflas ettiğini açıklayarak kurtulmaya çalışıyorlar. Kaldı ki, Afrika'da açlığın tehlikesi değil bizzat kendisinin olduğunu bilmeyen kimse yoktur. Bunun tespiti için istatistik raporlarının yayınlanmasını beklemek mi gerekiyordu? Ama yok... Emperyalist-kapitalist dünyada, bugün dünya üzerinde yaşayan milyarlarca insanın açlık çektiğini, temiz su bulamadığını, kalıcı konutlarda kalamadığını görebilmek için Birleşmiş Milletler'in, UNESCO'nun ya da Dünya Bankası'nın raporlarına bakmak gerekir! Emperyalist-kapitalist dünyada rakamlar her şeydir, insan hayatı hiçbir şey!

Ve daha kötüsü, kapitalist sistemin ikiye bölünmüşlüğüdür. Sanki bu açlığı, yoksulluğu kapitalist üretim ve mülkiyet biçiminin kendisi yarat-

mıyormuş gibi, uluslararası kuruluşlar, timsah gözyaşları dökmektedirler. Zengini daha zenginleştiren, yoksulu daha yoksullaştıran, kapitalistlere servet dağları, işçi sınıfı ve emekçi halklara sefalet sunan bu kapitalist sömürü sistemi değilmiş gibi, adeta kenara çekilip sahte gözyaşlarına boğulmaktadırlar.

Ve şimdi kelimenin tam anlamıyla günah çıkarma ayinlerine başlamış durumdadır. İşin başını çeken de Türkiye. "Somali'ye Yardım" adı altında müşfik elini(!) Kara Afrika'ya uzatıyor. Bir yandan dünya üzerindeki savaşların, açlığın, sefaletin en önde gelen sorumlusu olan ABD emperyalizminin en sıkı müttefiki olacaksınız, Ortadoğu ve dünyanın başka yerlerinde elini emekçi halkların kanına daldırma hazırlıkları yapacaksınız, diğer yandan Somali'ye Yardım adıyla insanlık havariliğine soyunacaksınız! Bir yandan kendi ülkede işçileri ve emekçi halkları açıklıkla, işsizlikle, sefaletle terbiye edeceksiniz, bir yanda Somali seferine çıkacaksınız. Bir yanda işçilere ve emekçilere, yoksul Kürt halkına baskıyı, zulmü, katliamları reva göreceksiniz, bir yandan "Barış Elçiliği"ne "İnsan Hakları Hareketi"ne soyunacaksınız. Bir yandan "kadın, çocuk demeden öldür" talimatları verecek, insanları zindanlara kaptıracaksınız bir yandan Kara Afrika'ya "merhamet eli"ni uzatacaksınız. Hem de bunu pespaye bir şekilde "din kardeşliği", "insaniyet namına" yapacaksınız... Demezler mi adama "Atma Recep din kardeşiyiz" diye!

CHP lideri Kılıçdaroğlu da Başbakan'ın 15 Ağustos'ta Somali'ye gideceğini öğrendikten sonra, bu şov'dan geri kalmamak için bayramın birinci günü Somali'ye gideceğini duyurdu. "İnsan hayatı her şeyin üstündedir ve değerlidir" diyor Kılıçdaroğlu. Hani insanlar CHP'nin tekelci sermayenin en has partilerinden biri olduğunu, tekellerin açık terörist diktatörlüğünü savunduğunu ve her bulduğu fırsatta hayata geçirdiğini bilmeseler, belki de bu yalana inanabilirler; ama onun ağzında bu söylem öyle eğreti duruyor ki, Afrika'daki açlığı bile politika malzemesi yapması hemen sırtıyor. Tıpkı "İnsanlık öldü mü?" diye yardım kampanyaları başlatan, ağlayan bir gözü simge olarak kullanan "Kimse Yok mu?" grubu gibi. Hükümete yakın olduğu anlaşılan bu grup da aynı göz boyamacılığı gayreti içinde.

Afrika'da milyonlarca (sadece Somali'de 4 milyon, Afrika Boynuzunda 12 milyon); dünyada milyarlarca insan açıklıkla boğuşurken ve bunun asıl failleri, buna asıl neden olan sistem belliyken, sorunu vicdan sahibi(!) birilerinin birkaç kuruş yardımıyla geçiştirebileceğini düşünen bu anlayışlar, asıl olanı gözlerden kaçırmaya çalışıyorlar. Dünya üzerinde insanların çektiği acıların, açlık ve sefaletin, savaşların vb. sorumlusu insanların duyarsız olması değil, paranın her şey insanın hiçbir şey olduğu emperyalist kapitalist sistemdir. Giderek yolun sonuna gelen yıkılıp tarihe karışması kaçınılmaz olan emperyalist kapitalist sistem... Ve Lenin'in 1919 yılında 1 Mayıs konuşmasında söylediği gibi bir gün gelecek "Torunlarımız kapitalist çağın kalıntılarıyla belgelerini büyük bir merakla izleyecekler. Nasıl olur da özel kişilerin ellerinde bulunabilir yiyecek, içecek maddelerinin alım satımı; fabrikalar ve işletmeler nasıl olur da özel kişilerin ellerinde bulunabilir. Bir insan başka bir insanı nasıl sömürebilir; çalışmadan nasıl sırt üstü yaşayabiliyordu bir takım insanlar? İşte tüm bunları kafalarında canlandırmakta zorluk çekecek torunlarımız. Bugüne değin çocuklarımızın göreceği günlerden masallardaymışçasına söz açılırdı. Ama şimdi yoldaşlar, temelini attığımız sosyalist toplumun bir düşler ülkesi olmadığını açık seçik görüyorsunuz. Çocuklarımız daha büyük bir çabayla bu yapıyı yükselteceklerdir."

Ve o gün geldiğinde kapitalizm, dünya üzerinden her şeyiyle olduğu gibi ikiye bölünmüşlüğüyle de defolup gidecektir. □

EYLEM GÜNLÜĞÜ

Mersin Limanı'nda Eylem

Mersin Limanı'nda iş yapan taşeron firma Nuri Çiftçi Denizcilik tarafından toplu sözleşme isteği üzerine 21 Temmuz tarihinde işe giriş kartlarının iptal edilmesiyle işine son verilen 35 işçi eyleme başladı.

İşçiler, 21 gündür A Kapısı önündeki çadırda eylemlerini sürdürüyor. 35 işçinin eylemi, liman içindeki işçilerin desteğiyle de büyüyerek devam ediyor. Liman patronları, bünyesinde taşeron işçi çalıştırmaya devam etmek istiyor. Eylemdeki işçiler ise taşeron çalışma dahil her türlü düzensiz koşulun kalkması için mücadelelerini sürdüreceklerini ifade ediyor.

Mersin Limanı'nda çalışmanın zorlukları ve iş koşullarının ağırlıkları, liman işçileri ve Mersin kamuoyu tarafından çok iyi biliniyor. Limanın 2007 yılında özelleştirilip işletmesi MİP AŞ.'ye verildiği günden bu yana, birçok eylem ve direniş haberi gündeme geldi. Mersin Limanı'nın uluslararası bir fonksiyonunun olması ve burada çalışan işçilerin çalışma şartlarının düzgün olması gerektiğini her daim vurgulayan direnişteki işçiler, verdikleri mücadelenin ekmek ve onur kavgası olduğunu söylüyor.

Limana kapısı önünde geceli gündüzlü 21 gün geçiren işçiler belirttikleri çalışma şartları ve sendikal yetkinin kabul edilinceye kadar bekleyişlerinin devam edeceğini söylüyorlar. Kazanmaları durumunda bütün taşeron işçilerinin kazanacağını belirten işçiler, kaybetmeleri durumundaysa bütün işçilerin ve ailelerinin kaybedeceğini belirtiyorlar.

Limana İşçilerine TÜMTİS Desteği

Türkiye Motorlu Taşıtlı İşçileri Sendikası (TÜMTİS) üyeleri, Türk-İş İl Temsilcisi İrfan Gültekin, DİSK İl Temsilcisi Kemal Göksoy da 12 Ağustos'ta Mersin Limanı'na giderek işçilere destek verdi.

Limana A kapsamında eylemde olan işçilerle birlikte yapılan eylemde, TÜMTİS'te örgütlü liman işçileri "Köle Değil İşçiyiz, Sendikayla Güçlüyüz", "Her Kesimden Destek MİP'ten Köstek", "İş Ekmek Yoksa Barışta Yok" sloganları attı.

Burada açıklama yapan TÜMTİS Mersin Şube Başkanı Savaş Gürkan, son dönemde Mersin Uluslararası Liman İşletmeciliği (MİP) ve diğer taşeron firmaların sendikala-

rı zayıflatmaya yöneldiklerini söyledi. İşyerlerinde iş daralmasının bahane gösterilerek işçilerin işten atılmakla tehdit edildiğini ve sendikal örgütlülüğün tasfiye edilmek istendiğini belirtti.

Gürkan, "Uğursan işçilerinin vermiş oldukları işine ve emeğine sahip çıkma mücadelesi tüm liman işçilerinin ortak mücadelesidir. Son dönemde MİP ve diğer taşeron firmalar 2009 öncesi sendikal örgütlülüğünden yoksun, işçilerin yasadışı bir şekilde 12-14 saat çalıştıkları bir düzen özelemleriyle yeniden başta taşeron şirketlerdeki sendikal örgütlülükler olmak üzere limanda bir bütün olarak sendikaları zayıflatmaya yönelmişlerdir" dedi.

.....

G.E.A İşçileri

Alman Konsolosu'yla Görüştü

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan GEA Klima'da önce 4 işçi sebepsiz yere işten atıldı. Ardından Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye 21 işçi fabrika önünde eyleme başladı. Temmuz ayında patronun görevlendirdiği beli silahlı korumaların saldırısına uğrayan GEA Klima işçileri geri adım atmayınca, patron hukuksuz biçimde lokavt uygulaması başlattı ve sendikalı 41 işçiyi daha işten attı. İşçiler, fabrikaya geldiklerinde polis tarafından içeri alınmadı.

Yüze yakın polisin, 24 saat nöbet tuttuğu fabrikada GEA Klima fabrikası, adeta polis karakoluna çevrilmiş durumda. Geline sürecin sonunda GEA işçileri fabrikada muhatap olabilecekleri herhangi bir temsilci bulamıyor.

Birleşik Metal-İş Sendikası'ndan İstanbul Taksim'de Atatürk Kültür Merkezi önünden başlayacak olan yürüyüş öncesi yapılan açıklamada: "Uluslararası ve yüzde yüz Alman firması olarak GEA Klima'da; bir süre-

dir yaşananlar; emeğe, çalışma hakkına ve sonuçta insan haklarına yapılan bir saldırıdır" denildi.

GEA işçileri Taksim Atatürk Kültür Merkezi önünde saat 4 Ağustos günü saat 10.30'da bir araya gelerek Alman Konsolosluğu'na yürüdü. GEA işçileri yürüyüşte "Ne Sadaka, Ne Merhamet. Sadece Adalet İstiyoruz" yazılı pankart taşıdılar. İşçiler sık sık "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "İş, Ekmek Yoksa, Barışta Yok", "Direnen İşçiler Yenilmezler", "Davamız Ekmek Davası" sloganları atarak Alman Konsolosluğu önüne geldiler. DİSK Yönetim Kurulu üyeleri, Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, DİSK Örgütlenme Daire Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu gelerek GEA Klima işçilerine destek verdi. Birleşik Metal-İş Sendikası yöneticileriyle birlikte Alman Konsolosluğuyla görüşme yapan heyeti beklediler. Bekleyiş sırasında işçiler halay çekerek horona durdu ve sloganlarını atmaya devam etti.

Yaklaşık 1 saat süren görüşmenin ardından işçilerin yanına gelen Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri Selçuk Göktaş, Konsolosluğun kendilerini olumlu karşıladığını, GEA işçilerinin hakları açısından ulusal ve uluslararası alanlarda da hukuki girişimlerde bulunmaları gerektiği yönünde görüş bildirildiğini aktardı.

Genel Sekreter Selçuk Göktaş, gerek yerli, gerekse uluslararası sermaye olsun çalışma hakkının her alanda ihlal edildiğine dikkat çekerek, "biz çalışma alanında ve hiç bir alanda hukuku işçilerin yanında göremedik. Bu uygulanmayan hukukun uygulanması için her alanda mücadele etmeye hazırız ve bu sağlanana kadar bizi bu ülkenin her sokağında görmeye devam edecekler" dedi.

DİSK Örgütlenme Daire Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, G.E.A'da yaşananlara ilişkin "sendikasılaştırma operasyonu" diyerek "G.E.A patronu şunu bilsin ki; burada üretime devam etmek istiyorsa iş yerinde de DİSK olacak Birleşik Metal İş Sendikası olacak" dedi.

Birleşik Metal-İş Sendikası Örgütlenme Sekreteri Özkan Atay ise Konfederasyon olarak Kocaeli Valiliği ile bir görüşme gerçekleştireceklerini valiye G.E.A işçilerine yönelik bu yapılan yanlışlıklardan, haksızlıklardan ve hukuksuzluklardan söz edeceklerini açıkladı. Aynı zamanda valiye emniyet

görevlilerinin işçileri fabrikaya sokmamak için bekleyişlerine devam ettiklerini hatırlatacaklarını söyledi. Firmanın atılan işçiler yerine fabrikaya işçi aramak için yerel gazetelere ilan verdiğine dikkat çekerek, "G.E.A'da bu işçilerin dışında başka işçilerin çalıştırılmasına ve üretime onlarla devam edilmesi halinde olacakların sorumlusu Alman hükümeti, Türk hükümeti, emniyet ve tüm yetkililerdir" dedi.

.....

İZFAŞ'ta Grev Kararı Asıldı

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İzmir Fuarçılık Hizmetleri Kültür ve Sanat İşleri Ticaret AŞ (İZFAŞ) işyerinde Sosyal-İş Sendikası tarafından örgütlenen ve 1. Dönem Toplu İş sözleşmeleri için yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, Sosyal-İş Sendikası tarafından GREV KARARI alınmıştı. Alınan grev kararı, 5 Ağustos'ta işyerinde ilan edildi.

Bir etkinlik ve basın açıklamasıyla başlayan grev ilanına TİS Daire Başkanı Engin Sezgin, İzmir Şube Başkanı Müfit Ereş, Şube Yönetim Kurulu Üyeleri Mesut Biçer ve Ersoy Taşdemir ile sendika temsilcileri ve üyeler katılım gösterdi. DİSK'e bağlı sendikaların da dayanışma içinde olduğu grev kararı ilanına yaklaşık 150 kişi katıldı.

Alınan grev kararının uygulamasına başlanırken sık sık "İZFAŞ İşçisi Yalnız Değildir", "İnadına Sendika, İnadına DİSK", "İZFAŞ İşçisi Köle Değildir", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "İş, Ekmek Yoksa Barış Da Yok" sloganları atılırken Genel Müdürlük önünde yapılan konuşmalardan sonra İZFAŞ binasının ön ve arka girişlerine grev kararı asıldı.

Sosyal-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Müfit Ereş'in yaptığı açılış konuşmasında hukuken her ne kadar İZFAŞ Genel Müdürlüğü sorumlu olsa da grevin fiili sorumlusunun ve muhatabının İzmir Büyükşehir Belediyesi olduğunu ifade etti. İZFAŞ işçisinin hakları ve emeklerinin karşılığı için

mücadele ettiğini, grevin kapıya dayandığını belirtti.

Sosyal-İş Sendikası Toplu İş Sözleşmesi Daire Başkanı Engin Sezgin ise Toplu Sözleşme görüşmelerinin 2011 Şubat'tan beri 6 aydır süren sözleşme görüşmelerinde, sendikamın 47 maddeden oluşan teklifinin 41 maddesinde anlaşma sağlandığını, ücret ve sosyal hak ödemelerini düzenleyen 6 maddede ise anlaşma sağlanmadığını ve yasal olarak grev kararı alınma noktasına geldiğini, 22 Ağustos'ta uygulamaya konulacağını söyledi.

.....

Kütahyalılardan Siyanüre Karşı Mücadele Kararı

Eti Gümüş A.Ş.'de çalışan işçiler ve madenin çevreye verdiği zarardan etkilenen köylüler, Bergama köylülerinin yaptığı gibi hukuki mücadele yürütme kararı aldılar.

İşçilere ve köylülere Avukat Oktay Kanbay ve Avukat İsmail Erturan destek verecekler. 3 Ağustos 2011 günü yapılan toplantıda, işçilere ve köylülere izlenmesi gereken hukuki süreç, yasal hakları ve karşılaşılabilecekleri durumlar konusunda bilgi verildi.

İşçilerin patronun engellemesine rağmen kendi imkanlarıyla gittikleri Ankara Meslek Hastanesi'nde yapılan kan ve idrar tetiklerde, arsenik ve ağır metallerin çok yüksek değerlerde çıktığı ve ilk günden itibaren hastaneni tavrının değiştiğini hatırlatmaları üzerine avukatlar, işverenin yükümlülüklerini, işçilerin iş akitlerini haklı gerekçelerle feshedebileceklerini ve tüm haklarını talep edebileceklerini aktardılar ve bu hastanedeki raporlara itibar edilmeyerek, başka hastanelerde daha ayrıntılı tetkikler yaptırılması gerektiğini belirttiler.

Maden işletmesindeki çalışmanın doğa ve çevre köylülere zarar vermesi nedeniyle muhtarların Valilik, Çevre Bakanlığı ve Savcılığa başvuruda bulunabileceklerini belirten avukatlar, mücadele sürecinde Bergama köylülerinin yaşadığı gibi aralarında ayrılıklar ve bölünmeler yaratılmak isteneceğini bu süreçte çok dikkatli olunması ve mücadelede kararlılık gerektiğini belirtti.

İşçilerin mücadele kararı aldığı günlerde Eti Gümüş A.Ş. yetkililerinin de özel bir laboratuvar getirterek, işçilerin tahlil yapılmak üzere idrar ve kan örnekleri aldığı öğrenildi. Ancak saç örneklerinin alınmaması dikkat çekti. Çünkü uzmanlar en kesin sonuçların saç örneklerinden alındığı konusunda uyarıda bulunmuşlardı.

.....

Belediye İşçileri: "İşveren Elini Sendikamızdan Çek"

İşçiler belediye bahçesi önünde oruçlarını açarak "İşveren Elini Soframızdan Çek" sloganı attılar. Belediye yönetimini ve Hizmet İş Sendikasını protesto ettiler.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde örgütlü Türk İş'e bağlı Belediye İş Sendikası üyesi işçilerin üyelikleri Büyükşehir Belediyesi'nin dayatmalarıyla Hizmet İş Sendikası'na kaydırılmaya çalışılıyor. Uzun süreden beri Belediye İş Sendikası, İBB'nin ve Hizmet İş'in işbirliği içinde bu tutuma karşı bir dizi eylem ve yürüyüş düzenlemişti.

12 Ağustos akşamı Belediye-İş sendikası önünde toplanan işçiler giydikleri önlükleriyle önlerinde "İşveren Elini Sendikamızdan Çek" yazılı pankart açtılar. Belediye İş Sendikası önünden İstanbul Büyükşehir Belediyesi önüne kadar yürüyüş düzenlediler.

"Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "İşveren Elini Ekmeğimizden Çek", "Yandaş Sendika İstemiyoruz", "Taşeron Sendika İstemiyoruz" sloganlarıyla Belediyenin bahçesine yürüdüler.

Yoğun olarak polis, çevik kuvvet ve TOMA aracının olması, belediye ve çevresini çembere alması dikkat çekti.

Belediye İş İstanbul Şubeleri adına 1 Nolu Şube Başkanı Muhammed Ceylan açıklama yaptı. Ceylan konuşmasında; işçilerin seçme ve tercih etme hakkının anayasal bir hak olduğunu buna rağmen, bazı patron vekillerinin, sendika üyesi işçileri yedi aydır zorla, baskıyla, işten atma, mesai vermeme, işyeri değiştirme tehdidiyle Belediye İş Sendikası'ndan istifa ettirerek, Hak İş'e bağlı, yandaş Hizmet İş sendikasına üye olmaya zorladığını, bu baskıların ramazan ayında da devam ettiğini söyledi.

İftar saati gelince işçiler yere serdikleri kağıtlara oturarak oruçlarını "İşveren Elini Soframızdan Çek", "Topbaş Şaşırma Sabrımızı Taşırma" sloganlarını atarak açtılar. İftarlı protesto işçilerin yemek yemelerinin ardından sona erdi. □

BİRİNCİ VE HALK İKTİDARI

Leninistler, tüm güçlerini, tüm faaliyetlerini emekçi sınıflara ve Kürt halkına devrim ve iktidarın ele geçirilmesi hedefini gösterme amacına uygun şekilde düzenlemeliler. Ortamın tutuşmaya hazır bir bozkıra dönüştüğü ve hangi kıvılcımın bu bozkırı tutuşturacağı bilinmediği koşullarda devrimci komünist bir partinin yapacağı en büyük hata “kendi gündemine” gömülmesidir.

Emperyalistler ve işbirlikçileri şaşkın, moralsiz, dağınık, ne yapacaklarını bilmez haldeler. Ekonomik krizden ve onun kaçınılmaz sonucu olan politik krizden söz ediyoruz.

Emperyalistlerin bizzat kendi sözcüleri, temsilcileri, kadroları birer felaket tellalı gibi açıklamalar yapıyorlar. Kimi diyor “Bu kriz 2. Dünya Savaşından bu yana gördüğümüz en büyük krizdir”; kimi diyor “Bunlar daha iyi günler”; kimi diyor “ABD Yüzyılı bitti”, kimi diyor “ABD’yi ancak bir savaş kurtarır”.

ABD’nin, -ve aslında bütün emperyalistlerin- krizden çıkış yolu olarak bir savaş öngördükleri neredeyse tüm burjuva analistler, iktisatçılar, ideologlar tarafından kabul ediliyor. Şimdilik anlayamadıkları konu bu savaşın topyekûn bir savaş mı yoksa parça parça, bölgesel savaşlar biçiminde mi olacağı.

Tarihsel bir üretim biçimi olarak tarihinin sonuna yaklaşmış kapitalizmin en ileri, en gelişmiş biçimi olan emperyalist-kapitalist sistem tarihe gömülme üzere olan her geçmiş üretim biçiminin yaptığı gibi, hayatta kalmak için son şansını da kullanmadan tarih sahnesinden çekilmeyecek.

Bugün dünyanın çeşitli pek çok bölgesinde rastladığımız savaşların, çatışmaların arka planında işte bu tarihsel gerçek yatıyor. Ortadoğu’da Suriye üzerinden, Uzakdoğu Asya’da Sosyalist Kore Cumhuriyeti ile Kapitalist Kore üzerinden, Afrika’da pek çok ülke üzerinden hazırlanan ya da zaten başlatılmış olan savaşların arka planındaki tarihsel gerçek de aynıdır.

Emperyalist-kapitalist sistem çöküyor. Bu sistem çökerken tüm insanlığı büyük bir felakete sürüklüyor. Bölgesel savaşlar bu felaketin ilk belirtileri, ilk adımlarıdır. Ancak Libya, Afganistan, Irak örneklerinde de görüldüğü gibi, emperyalistler ve işbirlikçileri, başlattıkları hiçbir savaşı zaferle sonuçlandıramıyorlar. Aksine, krizlerine “çare” olsun diye başlattıkları savaşlar onları buldukları noktadan daha dibe çekiyor, krizlerini, bunalımlarını derinleştiriyor.

Yeni Cephe: Suriye ve Ortadoğu

Emperyalistlerin açıklamaları, diplomatik ve askeri trafiği, yeni savaş cephesinin Suriye olduğuna işaret ediyor. Fakat Suriye’ye karşı başlatılacak bir savaşın bu ülkeyle sınırlı kalmayacağını, bütün Ortadoğu’yu hatta bütün dünyayı topyekûn bir savaşın içine sürükleyeceğini çocuklar bile bilir. Çocukların bile bilebileceği bir gerçeği emperyalistlerin bilmiyor olması düşünülemez.

Demek ki emperyalistler, devletlerarası topyekûn bir savaşın başlama vuruşunu Suriye üzerinden yapmanın hesabı içindeler. Üstelik aceleleri var. ABD’nin Türkiye Büyükelçisi, “Suriye acil bir konudur” sözleriyle bu gerçeği itiraf etmiştir.

Türkiye bu planların neresinde yer alıyor? Tam ortasında, kavşak noktasında. İngiliz gazeteleri, Türkiye’nin kavşak noktada olduğunu açıkça yazdılar. Demek ki, Türkiye’ye biçilen rol, emperyalistlerin Ortadoğu’daki koçbaşı rolüdür.

Somut olgular buna işaret ediyor. Türk Başbakanı’nın Suriye’ye karşı, durduk yerde, savaş ilanından başka hiçbir anlama gelmeyecek sözleri, hükümetin açıklamaları, hükümetin en üst düzeydeki adamlarının toplantısına ABD Büyükelçisinin katılması, Türk Dışişleri Bakanının apar topar Suriye’ye gitmesi; tüm bunlar büyük bir savaşa hazırlığın ilk adımlarıdır.

Türkiye’nin savaş hazırlığı babında attığı adımlar bununla sınırlı değil. Ordunun moralsiz, dağınık, savaş gibi büyük bir adımın gerektireceği beceri ve cesarettinden yoksun komuta kademesini istifalarla değiştirmesi, paralı askerlik, yeni silahların alımı, polisin “özel harekât” biriminin yeniden devreye sokulması bu hazırlığın birer parçalarıdır.

Hazırlıkların içeriği, Türk tekelci sermaye sınıfının ve faşist devletin sadece Suriye’ye karşı değil ama başta Kürt halkı olmak üzere işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı da kapsamlı bir savaşın hazırlığı olarak anlaşılmalıdır.

Erdoğan’ın “bundan böyle kimse bizden merhamet beklemesin” sözleri boş, kuru bir tehdit, uluorta söylenmiş sözler değil. O sözler, önümüzdeki süreçte devletin, hükümetin, tekelci sermaye sınıfının içerde Kürt halkına ve devrimin diğer toplumsal güçlerine karşı nasıl bir politika izleyeceklerinin göstergesidir.

Türk tekelci sermaye sınıfı, sırf emperyalistler istedi diye mi Suriye’ye karşı savaş açmak istiyor? Şüphesiz değil. Türk burjuvazisi de en az emperyalistler kadar bir savaş için istekli. Çünkü Türk burjuvazisi de krizden çıkış yolu olarak ve devrim tehdidinden kurtuluşun çaresi olarak bir dış savaş öngörüyor.

Türk sermaye sınıfı ile devletin hem içerde hem de dışarıda büyük bir savaşa ihtiyaç duymasının basit ve anlaşılır nedenleri var. Emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası, bu zincirin bir halkası olarak, bütün emperyalist devletler gibi Türkiye’de tarihinin en şiddetli ekonomik kri-

EMEL HEDEF: RINI KURMAK

ziyle karşı karşıya.

ABD ve Avrupa Birliği emperyalistlerinin durumu biliniyor. ABD tarihinde ilk defa borç açısından “güvenilmez” ilan edildi. Yunanistan, İtalya, İspanya, Portekiz ve şimdi de Fransa ABD ile aynı yoldalar. Bu ülkelerin peşinden İngiltere ve Belçika koşar adım geliyor. Avrupa Birliği'nin ve onun para birimi olarak Euro'nun geleceği belirsiz. Bu belirsizlikler içindeki emperyalistler hiçbir çıkış yolu bulamazken bağımlı bir ülke olan Türkiye'nin çıkış yolu bulması düşünülemez bile.

Çıkış Yolu

Tekelci sermaye sınıfı, savaşa girmeyi, baskı ve terör yoluna başvurmayı krizden çıkış yolu olarak seçmiştir. Bu biliniyor. Sermaye sınıfı kendi çıkarlarına uygun olan yolu seçmiştir. Peki ya işçi sınıfı, Kürt halkı ve diğer emekçi sınıflar? Onların çıkarına olan çözüm yolu hangisidir?

Onların çıkarına olan çözüm yolu, devrimdir, emekçi sınıfların bir devrimle politik iktidarı ele geçirerek devrimci bir iktidar kurmalarındır. Bunun dışındaki her çözüm önerisi, her talep ya da çağrı tekelci sermaye sınıfının çıkarlarına hizmet etmekten başka işe yaramaz.

Koşullar bir devrim için son derece elverişli hale gelmiştir. Ekonomik bunalımın kapıdaki yeni büyük dalgası ve muhtemel savaş bu koşulları daha da uygun hale getirecektir. Sermaye sınıfı, emekçi sınıfların ve Kürt halkının kanını dökerek, acı ve gözyaşı içinde boğarak bu durumdan kurtuluş yolu bulmaya çalışıyor.

Böyle koşullarda Kürt halkı ve emekçi sınıflar, devrimci öncü işçiler “AKP'nin Türkiye'yi savaşa sürüklemesine izin vermeyeceğiz” gibi naif sloganlarla, “savaşa hayır, elinizi Suriye'den çekin” türünden işe yaramaz taleplerle hareket edemezler. Çünkü savaş ve ekonomik kriz gibi büyük toplumsal sorunların çözümü, onları orta-

ya çıkararak kapitalist temel hedef alınmadan mümkün değildir. Dolayısıyla bu tür slogan ve taleplerin ne emperyalistleri ne de Türk devletini durdurmaları söz konusu olabilir.

Geldiğimiz noktada ya devrim ve iktidarın halkın eline geçmesi savaşı önleyecek, krize son verecek ya da savaş ve ekonomik kriz bir devrime yol açacak. Bu, içine girdiğimiz sürecin kaçınılmaz sonucu olacak. İşçi sınıfı ve Kürt halkı, çektikleri acıların, ödedikleri bedellerin, verdikleri mücadelelerin boşa gitmesini istemiyorlarsa hedef ve istemlerini bu gerçeğe uygun şekilde yapmalılar.

Büyük altüst oluş, tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de kaçınılmaz hale gelmiştir. İngiltere'deki isyan, Yunan halkının ayaklanması, İspanyol halkının ayaklanma denemeleri, Şili gençliğinin ayaklanması ve daha saymadığımız pek çok örnek, çalkantıların, alt üst oluşların, devrimlerin dünya yüzeyine yayılmakta olduğunu gösteriyor.

Dünya ve insanlık tarihi yeni bir dünyanın doğumuna tanıklık ediyor. Şimdi çekilen ve yakın gelecekte çekilecek büyük acılar bu doğumun sancılarıdır. Esasında savaşlar da yüzeydeki, görünürdeki nedenleri ne olursa olsun, arkalarındaki maddi sınıf çıkarları nedeniyle bu doğum sancılarının birer parçasıdır.

Türkiye bu doğum sancılarının en güçlü hissedildiği yerlerin başında gelecek. Hükümet ve devletin hazırlıkları, sınıf mücadelesinin sertliği, Kürt halkının özgürlük yolunda attığı büyük adımlar bu tespitimizin somut kanıtlarıdır. Başka bir ifadeyle, Türkiye devrime gebe ve ekonomik bunalımın yeni büyük dalgası ile muhtemel savaş bu sürece büyük bir ivme kazandıracak.

Bu koşullarda en büyük görev ve sorumluluk Leninistlere düşüyor. Sosyal reformist partiler ile onların kuyruğundan ayrılmayan oportünist hareketler, şimdiden savaşa ve ekonomik krize karşı ahla-

ki öfkeler yağdırmakla yetinen bir politika izleyeceklerini açıklama, talep ve sloganlarıyla belli etmeye başladılar. Oysa bu koşullarda aslolan Kürt halkının, işçi sınıfının, devrimin diğer toplumsal güçlerinin önüne devrim ve halk iktidarı hedefini koymaktır.

Sosyal reformist partilerin ve oportünist hareketlerin bu devrimci görevi yerine getiremeyecekleri bir kez daha açığa çıkmıştır. Bu görevi sadece ve sadece Leninistler, Leninist Parti yerine getirebilir. Gücü ve durumu ne olursa olsun, bu devrimci görevi yerine getiren bir parti, işçi sınıfına, emekçi kitlelere, Kürt halkına iktidarın ele geçirilmesi hedefini gösteren bir parti güç kazanacak ve zafere ulaşacaktır. Terside doğrudur. Bu devrimci görevden kaçan, böylece sermaye sınıfına dolaylı da olsa hizmet eden bir parti gücü ne olursa olsun kaybetmekten, yenilmekten kaçınmayacaktır.

Leninistler, tüm güçlerini, tüm faaliyetlerini emekçi sınıflara ve Kürt halkına devrim ve iktidarın ele geçirilmesi hedefini gösterme amacına uygun şekilde düzenlemeliler. Ortamın tutuşmaya hazır bir bozkıra dönüştüğü ve hangi kıvılcımın bu bozkırı tutuşturacağı bilinmediği koşullarda devrimci komünist bir partinin yapacağı en büyük hata “kendi gündemine” gömülmesidir.

“Kendi gündemine” gömülmek, onunla meşgul olmak her şeyden önce kitlelerden, onların mücadelesinden kopmak demektir. Oysa her gün ortaya çıkan onlarca, yüzlerce kitle eyleminden her biri büyük bir ayaklanmaya dönüşme potansiyelini içinde taşıyor ve bu gösterilerden biri ayaklanmaya dönüştüğünde onun içinde bulunmayan bir parti tüm öncülük iddialarını yitirir. Böyle bir durum, devrimci komünist bir parti için telafisi zor bir süreç yol açar.

Şimdi, tüm propaganda ve ajitasyonda devrim ve halk iktidarı hedefini öne çıkarmak yaşamsal bir önem taşıyor. □

SAĞLIK EMEKÇİLERİ SUSMUYOR

"Sağlık Emekçilerinin Artık Sabrı Kalmadı"

Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) Toplu İş Sözleşmeleri (TİS) için Türkiye'nin çoğu şehrinde hastanelerin önünde yaptıkları eylemlere devam ediyorlar.

İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi Çapa Hastanesi'nde SES İstanbul Şubeleri üyesi sağlık emekçileri poliklinikler önünde 4 Ağustos saat 12.30'da toplanarak taleplerini dile getirdiler.

"Toplu Görüşme Değil, Toplu Sözleşme İstiyoruz" pankartı açan emekçiler, "Grev Haktır Yargılanamaz", "Kadro İstiyoruz" dövizleri taşıdılar. Ses Aksaray Şube Başkanı Ersoy Adıgüzel burada bir açıklama yaptı. Ersoy; uluslararası sermaye ve yerli işbirlikçilerinin istemleri doğrultusunda AKP eliyle sağlık alanında bugüne kadar uygulanan politikaların, hizmet alanlar ve hizmeti veren sağlık ve sosyal hizmet emekçileri açısından yıkıcı sonuçlar doğurmaya devam ettiğini vurguladı.

Sağlık emekçilerinin artık sabrı kalmadığını söyleyen Ersoy; "Temel ücret asgari 1600 olmalı, 4/B, 4-C 4924, Vekil, Taşeron vb. istihdamına son verilmesi, günlük 9 saat mesai uygulamasına son verilmesi, taşeron sağlık işçilerinin kadroya alınması gerektiğini" söyledi ve üniversiteler katma bütçeli kuruluşlardır... Üniversitenin yönetimi sendikamızla toplu Sözleşme yapmak üzere yanıt vermelidir" dedi.

Çapa İstanbul Üniversitesi Hastanesi'nde yaşanan sorunlara karşı TİS'te taleplerini yinelediler. Açıklamanın sonunda SES İstanbul Şubeleri adına "Her türlü ayrımcılığa, adaletsizliğe, çifte standarda karşı eşitlik ve adalet için mücadele edeceğiz" söyledi.

Hanoğlu'nun İmzaları

İl Sağlık Müdürlüğü'nde

DİSK, geçtiğimiz ay işten çıkarılan Güllü Hanoğlu'nun işe geri alınması için toplanan imzaları 10 Ağustos günü, Çemberlitaş'ta bulunan İl Sağlık Müdürlüğü'ne teslim etti.

Taksim İlk Yardım Hastanesi'nde taşeron işçi olarak çalışırken işten çıkarılan ve 29 gündür hastane önünde çadır kurarak eylem yapan Dev-Sağlık İş Sendikası'na bağlı Hanoğlu'nun işe geri alınması için günlerdir imza toplanıyordu. DİSK imzaları İl Sağlık Müdürlüğü'ne iletmek üzere yola çıktı.

Taksim İlk Yardım Hastanesi'nde toplanan DİSK'e bağlı işçiler ve sendika yönetici-

leri, "Güllü Hanoğlu Yalnız Değildir", "Sağlıkta Taşeron Ölüm Demektir", "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Susma Haykır Taşerona Başkaldır" sloganlarıyla Eminönü Tramvay Duracağı'na doğru yürüyüşe geçti. Yol üzerindeki Galata Köprüsünden alkış ve ıslıklarla geçen grup Eminönü Tramvayı'na binerek buradan Çemberlitaş'a geçti. Çemberlitaş İl Sağlık Müdürlüğü'nün önünde toplanan grup, burada basın açıklaması yaptı.

Dev-Sağlık İş başkanı Arzu Çerkezoğlu söz alarak: "Sağlıkta taşeron olmaz ve hastanelerde insan ihaleyle çalıştırılmaz. Biz, yıllardır sağlığı bir hak olmaktan çıkartarak bir ticaret olarak kullanan sistemi kabul etmiyoruz. Taşeron yasalara aykırıdır. Kazanılmış tüm haklar ortadan kaldırılıyor. 15 seneden fazla sağlık sektörüne emek vermiş işçiler, sürekli yapılan girdi çıktılarla güvencesizleştiriliyor. Taşeron sistem bizlerin emeği üzerinden ceplerini dolduruyor. Bu ülkenin çalışma hayatını düzenleyen Çalışma Bakanlığı'na, taşeron hukuk dışıdır diye başvuru yaptık buna rağmen, üniversite hastanelerinde, Sağlık Bakanlıkları'nda hukuksuzluk devam ediyor; işçiler taşeron sistemle çalıştırılıyor ve işçi kıymına gidiliyor. Taşeron çalışma bir insanlık ayıbıdır, insan emeğinin masalara yatırılıp ihalelerde sömürülmesine başkaldırıyoruz" dedi.

DİSK Örgütlenme Daire Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu da söz alarak: "Güllü Hanoğlu'nu kutlamak gerekiyor çünkü haksızlığa başkaldırmıştır. Biz onun için toplanan imzaları iletmek için buradayız. Bu durum tüm işçi sınıfına yapılmış bir saldırıdır ve bu saldırılara direnen işçiler her zaman vardı ve var olmaya da devam edecek. İşçi sınıfı güvencesiz çalıştırılıyor ve DİSK bu duruma karşı çıkacak. Burada bir hukuksuzluk söz konusudur ve bir an önce bu hukuksuzluğa son verilmeli ve Güllü Hanoğlu işe geri alınmalıdır" dedi.

Yapılan açıklamanın ardından, Arzu Çerkezoğlu, Ali Rıza Küçükosmanoğlu ve diğer sendika yöneticileri, toplanan, 881'i hasta yakınlarından, 261'i hastane çalışanlarından ol-

mak üzere toplam 1142 imzayı, İl Sağlık Müdürlüğü'ne iletti. Şehir dışında olan İl Sağlık Müdürü'ne görüşme talebi iletildikten sonra binadan ayrılan yöneticiler basına; Samsun Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde işten çıkarılan ve aylardır eylemde olan işçileri ziyaret etmek ve destek vermek üzere akşam saat 19.00'da Samsun'a doğru yola çıkacaklarını duyurduktan sonra eylemi sonlandırdı.

Sağlıkçılar İstanbul'dan

Samsun'a Desteğe Gidiyorlar

Dev Sağlık İş Sendikası üyeleri Samsun Gazi Devlet Hastanesi önünde 198 gündür eylemde olan sağlık emekçilerine destek için 10 Ağustos günü İstanbul'dan, Samsun'a yola çıktılar.

Taksim'de Samsun'a gitmek üzere toplanan Dev Sağlık İş üyeleri ve sendika yöneticileri "Taşerona Köle Olmayacağız", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganlarını attılar.

Basına açıklama yapan, Dev Sağlık İş Sendikası Başkanı Arzu Çerkezoğlu, "Dile kolay tam 198 gündür direnişte olan, yani ilk baharı, yazı hastane bahçesinde taşeron çalışma sistemine karşı sendikalı olma, işine ve onuruna sahip çıkma talebiyle geçiren ve halen bu onurlu direnişlerini Samsun'da hastane bahçesinde sürdüren arkadaşlarımızın yalnız olmadığını göstereceğiz" dedi.

Arzu Çerkezoğlu; Güllü Hanoğlu'nun, Taksim İlk Yardım Hastanesinde 30 gündür Samsun'daki iş arkadaşları gibi işi, ekmeği, onuru için direnişte olduğunu, kölelik sözleşmesine boyun eğmediğini ve bu yaklaşımı reddettiği için işten çıkarıldığını vurguladı. Samsun'a Güllü Hanoğlu'nun eylem çadırından yola çıkılacağını bu eylemin taşeron sisteme başkaldıran tüm sağlık emekçilerinin ve tüm işçi sınıfının eylemi olacağını söyledi.

Yapılan açıklamanın ardından akşam Samsun Gazi Devlet Hastanesi'nde direnişte bulunan sağlık çalışanlarına destek vermek amacıyla yola çıkılacağı açıklaması yapılarak eylem sona erdi. □

SAVRANOĞLU İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!

İzmir'in Menemen ilçesinde Savranoğlu Deri Fabrikası'nda bulunan işçiler, çoğunluğu sağlayarak Deri-İş Sendikası'na üye olmuşlardı. İşçilerin sendikaya üye olmalarından sonra patronun işçiler üzerindeki baskıları arttı. Patron, aslı olmayan suçlamalarla sendika üyesi iki işçiyi işten çıkarttı. İşten atılan işçiler, 3 Ağustos Çarşamba gününden itibaren Fabrika önünde eyleme başladılar. İşten atılan 2 işçiye ,gün içerisinde mahalle halkından destek ziyaretleri yapıyor. Çalışmaya devam eden sendikalı işçiler de iş çıkışlarında ve molalarda eylemdeki 2 arkadaşlarını yalnız

bırakmıyorlar.

Eylemdeki işçiler, 4 Ağustos Cumartesi günü yaptıkları basın açıklamasıyla, işe alınmaya kadar ve bütün işçileri sendikalı yapmaya kadar eylemlerine devam edeceklerini söylediler.

Savranoğlu Deri Fabrikası tarafından işten çıkarılan 2 işçi, işten atılmalarının 11. günü olan 13 Ağustos Cumartesi günü fabrika önünden Menemen Kültür Merkezi'ne kadar sessiz bir yürüyüş gerçekleştirdi. Eyleme, fabrikada çalışan işçiler, Menemen halkı, TÜMTİS, Mücadele Birliği Platformu, BDPS, İşçi Köylü gazetesi destek verdi. İşçiler yol boyunca "Menemen Halkına Mektubumuzdur!" broşürlerini dağıttı. Dağıtılan bildirimlere Menemen sakinleri ve esnafları ilgi gösterdiler. Bu bildirimlerde fabrikadaki çalışma koşulları, patronun işçilere karşı yaptığı haksızlıklar ve Menemen halkını desteğe çağrı vardı. Kimi esnaf "Haklı bir mücadele veriyorsunuz" ve "Sonuna kadar yanınızdayız" diyerek destek verdi.

Yürüyüşte "Birleşen İşçiler Asla Yenilmez", "Örgüsüz İşçi Köle İşçidir", "Menemen Halkı İşçine Sahip Çık", "Birlik Mücadele Zafer", "Savranoğlu İşçisi Köle Değildir", "Esir Değil İşçiyiz Yarının Sahibiyiz" "Savranoğlu İşçisi Yalnız Değildir" Deri-İş imzalı dövizler taşındı, bildiri dağıtımı Menemen Kültür Merkezi'nde son buldu.

Kültür Merkezi salonunda işçilere Deri-İş İzmir Şube başkanı "Fabrikada çalışan işçilerin %65 ya bronşit ya da astım. Sağlık raporu alıp işe başlayan işçiler çalışamaz raporu ile işten çıkıyor... Bizler buradaki kölece çalışmayı ortadan kaldırıp daha sağlıklı bir çalışma ortamı yaratıncaya kadar mücadele edeceğiz" dedi. Deri-İş şube başkanının ardından Savranoğlu Fabrikası'nda daha önce çalışıp çalışamaz raporu alan bir kadın işçi söz aldı. Çalışamaz raporu alan işçi, fabrikadaki kimyasallar yüzünden her gün oksijen almak zorunda olduğunu söyledi. Rahatsızlığından dolayı fazla konuşamayan işçi, "mücadele etmeliyiz" dedi.

Daha sonra TÜMTİS İzmir Şube Başkanı "Merhabalar, verdiğiniz onurlu mücadeleyi selamlıyoruz. Birlik olarak ,birlikte mücadele ederek bu onurlu mücadeleyi zaferle kazanabiliriz. Kölece çalışma koşullarından çıkmak için örgütlenmeliyiz. İşçiler birlik oldukça, örgütlü oldukça ve kazanmaya dair inançları olduğu müddetçe zaferle sonuçlandırabileceklerdir eylemlerini... UPS'de Akdeniz'de olduğu gibi Savranoğlu'na da ya sendika girecek ya kepenkler inecek" diyerek kısa bir konuşma yaptı.

Yapılan konuşmalardan sonra eylem sona erdi.

SAVRANOĞLU İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR
ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERİN OLACAK

İzmir/Mücadele Birliği

PTT İşçileri Eylemlerini Sonlandırdılar

PTT Taşeron işçileri, işten çıkarılmaları üzerine başlattıkları mücadelede 8 aydır, Avrupa Yakası Posta Dağıtım Merkezi (AVPİM) önünde eylemde idiler. 8 ay boyunca süren mücadelelerinde bir dizi yürüyüş, basın açıklaması ve TBMM önünde de yapılan oturma eylemi yapan işçiler; taşeron sisteminin kaldırılması ve işlerine geri dönmeleri için pek çok polis saldırısını, gözaltıları göze alan işçiler, AVPİM önündeki çadırlarını kaldırıp mücadele etmeye daha farklı şekillerde devam edeceklerini belirttiler.

8 ay boyunca mücadelelerini sürdüren işçiler 5 Ağustos'ta, AVPİM önünde yaptıkları eylemleri ile ilgili olarak basına açıklama yaptılar. Cafer Kalağ; Sirkeci PTT önünde başlattıkları ve TBMM'nin önünde bitirdikleri 72 saatlik oturma eyleminde sömürücü sınıfların ne kadar aciz ve güçsüz olduklarını gördüklerini söyledi. Bir çok saldırıyla ve sendikal ihanetle de karşılaştıklarını, bazı sendikacıların koltukları uğruna sınıf mücadelesine sırtlarını döndüklerini gördüklerini vurguladı.

Cafer Kalağ konuşmasında; "Topkapı'da işçi sınıfı adına önemli bir mevzi kazandık. Gelinen aşamada direnişimizin çadır ayağı yeterli doygunluğu sağlamıştır. Bugün burada çadırlı direnişimizi sollandırıyoruz. Bundan sonra önümüze, çadır kurarak başlattığımız direnişin yarattığı etkiyi örgütlenme ve sınıfa karşı sınıf bilinciyle kuşatma görevini koyuyoruz. Öncü taşeron işçilerinin birliğini sağlamak ve taşeron köleliğinin kaldırılması için güçlü ,birleşik, militan bir mücadele hedefi koyuyoruz" dedi.

Eylem sırasında "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganları atıldı. Eyleme mücadelelerini sürdüren, Ontex işçileri, Legrand, Kubatoğlu İşçisi ve Mücadele Birliği, BDSP destek verdi. Yapılan açıklamadan sonra çadır kaldırılarak, eylem sona erdirildi. □

YENİ EVRE'NİN AYAKLANMALARI DÜNYAYI SARIYOR

İngiltere'nin başkenti Londra'nın kuzeyinde Tottenham'da, 4 Ağustos günü 29 yaşındaki Afrika-lı Mark Duggan'ın polisler tarafından öldürülmesi günlerce protesto edildi ve bir ayaklanma düzeyine sıçradı.

Kuzey Londra bölgesinde bulunan, kent in en

yoksul semtlerinden Tottenham'da yaklaşık 300 kişi semtteki polis karakolunun önünde gösteri düzenledi. Adalet talebinde bulunan göstericilere polisin engel olmak istemesi üzerine olaylar çıktı. Polislere şişeler fırlatan göstericiler iki polis aracı ile bir otobüsü ateşe vererek, çok sayıda dükkânın camlarını kırdı.

Londra ambulans servisi, olaylarda toplam 10 kişinin yaralandığını, bunlardan 9'unun hastanede tedavi edildiğini bildirdi. Polis ise, yaralılarından 8'inin polis olduğunu açıkladı. 7 Ağustos gecesi yaşanan çatışmalarda ise 100'ü aşkın kişinin gözaltına alındığı bildirildi.

Halkın "adalet" istemiyle başlattığı gösteriler, güvenlik güçlerini hedef alıyor. Birmingham şehrine de sıçrayan çatışmalarda bazı dükkânlar ateşe verildi, çatışmalar alışveriş merkezlerinin etrafına yayıldı. Hackney'de ayaklanmacılar, çöp konteynırlarıyla barikatlar kurdu, çok sayıda dükkânın camları kırıldı, bazıları ateşe verildi.

Londra'nın birçok mahallesinden dumanlar yükseliyor ve sürekli olarak polis araçları devriye geziyor.

Günlerdir süren ayaklanma hükümeti de alelacele tedbir almaya itti ve tutuklamalar başladı. Parlamento 11 Ağustos günü acil toplantıya çağrıldı ve şehrin 20 bölgesine ve aralarında Nottingham, Manchester ve Liverpool'un da bulunduğu 7 şehre daha yayılan ayaklanma için Londra'ya 10 bin ek polis sevk edildi. 10 Ağustos günü İngiltere ve Hollanda arasında oynanacak futbol karşılaşması da ertelendi.

9 Ağustos günü eylemlerde ilk ölüm yaşandı. Londra Croydon'da gece yaşanan olaylar sırasında araba içinde vurulmuş olarak bulunan 26 yaşındaki bir kişinin hastanede öldüğü açıklandı.

Hacker Grubu "TeamPoison" da BlackBerry telefon üreticisi RIM'in internet sitesini hackledi. Hackerlar, şirketin İngiltere'nin başkenti Londra'daki şiddet olaylarında yer alan eylemcilerin tespit edilmesi için polisle işbirliği yaptığını, bundan hemen vazgeçmesini istedi. RIM daha önce yaptığı açıklamada "yağmacıların yakalanması" için soruşturmacılara yardım edeceklerini duyurmuştu.

Eylemler, patlamalar, yağmalamalar, küçük çapta yangınlar ve çatışmalar halen sürüyor. Son bilgilere göre ayaklanma süresince 105 polis yaralanırken, 1000'i aşkın kişi gözaltına alındı, ölü sayısı 5'e yükseldi. Aşırı sağcı İngiliz Ulusal Partisi'nin lideri Nick Griffin, ordunun devreye girmesini isterken, polisin öncelikli koruma alanları bankalar ve postaneler.

Londra ve diğer şehirlerde yaşanan ayaklanmaya katılan gençler, toplumun en yoksul kesimini oluşturuyor. Ve bu ayaklanma, gitgide ağırlaşan ekonomik krizin bir sonucu. Daha birkaç sene önce Fransa'da gördüğümüz ve bugün Londra'da süren ayaklanma, gelecek daha büyük ayaklanmaların bir ön habercisi. Gelişmeler her yönüyle Yeni Evre'nin ayaklanmalarına işaret ediyor. □

İSRAİL'DE AYAKLANMA

İsrail'de konut fiyatlarındaki patlamaya karşı başlatılan eylemler üçüncü haftaya girdi. Temmuz ortasından bu yana İsrail hükümeti bir ayaklanmayla karşı karşıya.

Tel Aviv'de ucuz konut isteyen eylemciler, 31 Temmuz günü anayolları kapatırken, Kudüs'te de Maliye Bakanlığı ile sözleşmelerinde uyuşmayan doktorlar, İsrail parlamentosu önünde protesto eylemi düzenledi.

Çadırkent eylemleri de giderek büyürken, hükümetten daha ucuz konutlar sağlamasını isteyen eylemciler, polis tarafından dağıtıldı. Tel Aviv'de eylemcilerin merkezi konumundaki Rothschild Caddesi'nde karşılıklı kurulan çadırlara, evlerin kapılarında olduğu gibi tekli ve çiftli numaralar verilmeye başlandı.

Tel Aviv'in diğer sokak ve caddeleri Ben Gurion ile Nordau ise eylemcilerin yeni ikametgahı oldu, gidiş-gelişli caddeleri bölen yeşil alanlar konut fiyatlarını protesto edenlerin çadırlarıyla doldu.

4 aydır Maliye Bakanlığı ile toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşamayan ve daha iyi çalışma koşulları mücadelesi veren kamu kesiminde çalışan doktorlar, sağlık görevlileri ve tıp öğrencileri de ülke çapında genel greve gitmişlerdi.

Yerel Yönetimler Birliği Başkanı Shlomo Buhbut, "Bir günlük greve çağırıldık. Belediyeler kamuya kapalı, temizlik görevlileri çöpleri toplamadı" dedi.

Buhbut, "Belediye ve yerel yönetimleri temsilcileri olarak, halkla birlikteyiz ve halk sosyal adalet için eylem yaptığında biz ellerimiz kollarımız bağlı duramayız" diye eklerken, hükümetin adım atmaması halinde önümüzdeki günlerde farklı dayanışma eylemlerinde bulunabileceklerini söyledi.

Öte yandan Facebook üzerinden internet kullanıcıları 24 saatlik bir grev çağrısında bulundu. 24 bin kadar İsrailli işe gitmeyeceklerini bildirdiler.

Temmuz ortasından bu yana Tel Aviv'deki Rothschild Bulvarı boyunca yüzlerce çadır kuruldu.

Eylem daha sonra diğer kentlere de yayıldı. 30 Temmuz Cumartesi günü 150 bin eylemci Tel Aviv ve diğer bölgelerde sokaklara inmişti. Yapılan bir anketeye göre gençler ve orta sınıfın öfkesini yansıtan bu eylem, İsraillilerin yüzde 80'i tarafından destekleniyor. □

EKA'dan Güllü Hanoğlu'na Ziyaret

Taşeron bir sağlık firması olan Atlas Şirketler Grubu, bünyesinde çalıştırdığı sağlık işçilerinin maaşlarında % 40 azaltmaya gitmiş ve bunu da bir taahhütnameyle personeline imzalatmak istemişti. İmzalamayı reddeden ortopedi servisi sekreteri ve Dev Sağlık-İş Sendikası üyesi Güllü Hanoğlu, bu sebeplerden dolayı 10 Temmuz 2011 tarihinde firma tarafından hiç bir gerekçe gösterilmeden ve tazminatı ödenmeden işten çıkarılmıştı. Bunun üzerine Hanoğlu, çalıştığı Taksim İlyayardı Hastanesi'nin bahçesine çadır kurmuş ve yapılan bu haksızlığa karşı eylem kararını harekete geçirmişti. 3 Ağustos günü eyleminin 22. gününde olan Hanoğlu'nu, Emekçi Kadınlar(EKA) ziyaret etti.

"Güllü Hanoğlu Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin, Emekçilerin Mücadele Birliği" sloganlarıyla hastane bahçesine giren Emekçi Kadınlar, Güllü Hanoğlu ve destekçileri tarafından alkışlarla karşılandı, selamlaşıldıktan sonra koyu bir sohbete başlandı. Kendisi hakkında detaylı bilgi sahibi olmayanlar için kendisini tanıtan ve neden burada olduğunu açıklayan Hanoğlu, daha sonra eylemin gidişatı ve bu süreçte yaşadıklarını paylaştı ve bundan sonra ne yapmayı düşündüğünü anlattı.

"22 gündür buradayım, ben ve diğer çalışan arkadaşlarımın hakkını savunmak için buradayım. Geçenlerde bir arkadaşımız 6 aylık doğum izninden döner dönmez işten çıkarıldı yine bu taahhütname baskısı yüzünden. Bizim asıl işverelimiz, Taksim İlyayardı Hastanesi'dir, taşeron alt işverendir; bizim maaşlarımızdan haklarımızdan hastane sorumludur taşeron değil bunu artık anlasınlar. Burada 15 seneden fazla çalışan insanlar var onları da çıkardılar nerdeyse emekli olacaklarken. Tazminatlarına bile göz koyacak kadar aç gözlü insanlar bunlar. Ben de burada onların haklarını savunmak için duruyorum yoksa ben her yerde iş bulurum sorun iş değil. Sağ olsun dostlar da beni bu mücadelede yalnız bırakmıyorlar; akşama kadar gidenim gelenim çok oluyor. Sendika başkanları, milletvekilleri, sivil toplum örgütleri gibi. Her gün saat 12.30'da basın açıklaması yapıyoruz burada. Sendikalardan yöneticiler gelip destek oluyorlar. 5 Ağustos Cuma gününe kadar buradayım; eğer bir değişiklik yapılmazsa benim de kafamda başka şeyler var onları uygulamaya koyacağız. Biz sağlık çalışanları olarak daha önce de işten çıkarılmıştık 2002 yılında ve Malatya'da açlık grevine girdik, Ankara'ya yürüdüük, meclise gittik. Zamanın Çalışma Bakanı Başeski-oğlu'yla konuştuk Sağlık İş olarak. Yani tecrübem eskiye dayanıyor. Zaten Gazi Mahallesi kızıyım bu tür şeylere aşinayım ve zorluklara dayanıklıyım. Kadın olarak zaten iş yerlerinde, bağlarda, bahçelerde başımıza bir sürü şey geliyor; benim de gelmiştir. Patronların ahlaksız teklifleri, sözlü ve elle tacizlerini yaşadık ve bunlar bizi nasırlaştırdı direnç gücümüz arttırdı. Ben burada bu çadırın altında bir şeyi çok iyi öğrendim, işçinin dini, dili, ırkı, mezhebi yoktur var olan tek şey sınıf mücadelesidir."

Daha sonra Dev Sağlık-İş Sendika yönetim kurulu üyesi Funda Keleş şunları ekledi: "Sendikal mücadelemiz pratikte gelişti, insanlar bazı şeyleri bire bir gözleriyle görüp sendikalı olmak istediler. Güllü burada yalnız görünse de asla yalnız değil. Samsun'da 8 çalışan daha direnişte, onlar da yalnız değiller. Burada iş bırakma eylemi oldu tüm hastane aşağıya indi, herkes destek halinde. Direnişlerde gün geçtikçe azalma olurken, burada tam tersine her gün çoğalıyoruz."

Emekçi Kadınlar, sohbetin sonunda Güllü Hanoğlu ve dostlarıyla vedalaştıktan sonra yeniden sloganlar atarak hastane bahçesinden ayrıldı. □

Emekçi Kadınlar "Gül Bahçesi"nde

Batıgül Tunç ve Emekçi Kadınlar (EKA) 14 Ağustos Pazar akşamı, Güllü Hanoğlu'nu eylem yerinde, çalışan arkadaşlarının deyişiyle "Gül Bahçesi"nde ziyaret ettiler.

EKA'nın Ayışığı Sanat Merkezi'nde düzenlediği Emek-Eylem-Kadın panelinin ardından, panelin konuşmacılarından Batıgül Tunç ve katılımcılar ile birlikte Taksim İlyayardı Hastanesi'ne giderek Güllü Hanoğlu'nu ziyarete giderek destek oldular.

"Güllü Hanoğlu Yalnız Değildir", "Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz", "Yaşasın Emekçi Kadınların Mücadele Birliği" sloganlarıyla hastane bahçesine yürüyen kadınlar, Güllü Hanoğlu ve dostları tarafından alkışlarla karşılandı. Mücadelesinin 33. gününde olan Hanoğlu, bu süreçte yaşadıklarını kısaca anlattı.

140 gün mücadele veren Batıgül Tunç'a bu zaman zarfında neler yaşadığını soran Hanoğlu, daha sonra şunları anlattı: "Siz 140 gün mücadele etmişsiniz, benim 33. günüm. Fakat umarım sizinki kadar uzun sürmez, Samsun'daki hastanede mücadele içinde olan işçi arkadaşlarımız 200. günün içindeler, bu da Samsun halkının duyarsız olmasından ve sendikalarının güçlü olmayışından kaynaklı bir durum. Yoksa o işçi kitlesi burada olmuş olsaydı, bir hafta içinde kazanım alırlardı. Benim şöyle bir şansım var, buradaki çalışanlardan tutun da sendika yöneticilerine kadar; hastalardan tutun da milletvekillerine kadar çok destekçim var; beni asla yalnız bırakmıyorlar. Burada mücadelemi görüp sendikalı olmak isteyen bir sürü insan oldu. Her gün saat 12.30'da basın açıklamamıza devam ediyoruz, yeni gelen insanları da bilinçlendirip haberdar ediyoruz. Bu süreçte şöyle bir kazanımımız oldu, TTB ile sendikamız gidip hastane yönetimiyle konuştu; bir sonuç alınamadı ama en azından ihale iptal edildi ve taahhütname baskısı kalktı, fakat bu kez de psikolojik baskılar sürüyor. Müdür, yanıma gelen insanların görüntülerini alıyor kamerayla. Son olarak şunu söylemek istiyorum, dünyada ayaklanmalar başladı, yakında Türkiye'ye de sıçrar. Tüm işçi sınıfının, kapitalist düzene karşı birlikte hareket etmesi lazım bu işin başka çıkış yolu yok" dedi.

Sohbetin ardından, Batıgül Tunç ve EKA'lı kadınlar sloganlarla hastane bahçesinden ayrıldılar. □

“KADINLARA YAŞAM ÖZGÜRLÜĞÜ”

Kadınlara yönelik şiddet ve cinayetleri protesto etmek adına bugün çeşitli kadın örgütleri bir araya gelerek eylem yaptı.

Artan kadın cinayetleri, ardi arkası kesilmeyen şiddet, cinsel taciz ve tüm baskılara karşı tepki göstermek amacıyla kadınlar, 5 Ağustos günü Taksim Galatasaray Lisesi önünde toplandı. “Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu”nun organize ettiği eyleme, şiddet gören kadınlar, sivil toplum örgütleri kadın temsilcileri, siyasi yapılanmaların kadın kolları, ellerinde cinayetlere kurban gitmiş kadınların resimlerini taşıyarak katıldı. “Kadın Cinayetlerini Durduracağız”, “Kadın Katillerinden Hesap Soracağız” sloganları atan kadınlar bir süre oturma eylemi yaptı ve sonra basına açıklama yaptı.

Grup adına söz alan Mine Parlas şunları söyledi: “Bu ülkede hala gazetelerin üçüncü sayfaları kanımızla yıkanmaya devam ediyor. Yalnızca son iki haftada farklı illerden 7 kadın eşi veya sevgilisi tarafından, üstelik bir çoğu devletten koruma talep etmesine rağmen katledilmekten kurtulamadı. Bu ülkede kadının yaşam hakkı üzerinde keyfiyetle ve gaddarca at oynatan erkek yapıya ve onu koruyan erkek devlete tekrar sesleniyoruz. Kadının yaşam alanından elinizi çekin ve asıl yapmanız gereken iş olan kadına eşit ve güvenli yaşam alanı sağlayın.”

“Hediye Aksoy’a Özgürlük”

Daha sonra yürüyüşe geçen grup, Taksim Tramvay Durağı’na geldiğinde, her Cuma günü, Taksim Meydanı’nda tekrarlanan, “Hediye Aksoy’a Özgürlük” eylemine katıldı. Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevinde bulunan Hediye Aksoy görme engelli ve ileri derecede kanser hastası. Cezaevi ortamında tedavisinin ve yaşamını sürdürmesinin mümkün olmadığına ilişkin raporlara rağmen özgürlüğüne kavuşması engelleniyor.

Oturma eyleminde yer alan Sabahat Tuncel söz alarak: “Hediye için burada olmak benim için bambaşka bir olay çünkü o benim cezaevinden arkadaşım aynı zamanda. Hediye Aksoy, Kürt hareketinin bir göstergesi, gerillalıktan tutsaklık sürecine kadar mücadelenin bir simgesidir. O, cezaevinde gözlerini kaybetti, Hediye’ye özgürlük istemek, sadece hastalığından kaynaklı değil, insan hakları, demokrasi için de gerekli bir istemdir; bütün politik tutsaklar için geçerlidir bu isteğimiz” diyerek Güler Zere’nin yaşadığı süreci hatırlattı.

Eylemi organize eden Demokratik Özgürlük Kadın Hareketi adına basına açıklama yapan Nazlı Güneş: “Hediye Aksoy, yıllardır cezaevinde. Gözleri görmeyen Aksoy, cezaevindeyken kanser hastalığına yakalanmıştır ve tedavisi cezaevi koşullarında yerine getirilmiyor: Aslında o, hasta tutsaklardan sadece biri ama hasta tutsakların, kadın tutsakların ve haksızlığa uğrayan insanların sembolüdür. Hediye Aksoy’un özgürlüğü sizlerin (devletin) bir lütfu değildir. Bu onun en temel hakkıdır ve özgürlüğüne

kavuşması için derhal harekete geçilmelidir” dedi.

Ardından Hediye’nin biyolojik ve ruhsal sağlığıyla ilgili bilgi verdiği mektup okundu. Aksoy: “Şu an size bu satırları yazamamak çok üzücü ama malum durumu siz de biliyorsunuz. 18 yaşında gözlerimi kaybettim, cezaevinde birilerinin yardımı olmadan yürüyemiyordum bile, bu mektubu bile bir dostumun kaleme alması sayesinde sizlere ulaştırabiliyorum. Tüm bunların yanı sıra bir de meme kanseri hastalığına yakalandım, göğsümden parça aldılar, tedavi süreci 31 gün olan kemoterapi, cihazların bozuk olması sebebiyle 2 aya çıktı. Ring aracında ağrılarımın hastaneye gidip gelmek bana ne kadar acı verdi bilemezsiniz. Şimdi tümör, karın boşluğuma da sıçramış ve doktorlar ameliyatın riskli olacağını ve benden bir seçim yapmam gerektiğini söylüyorlar, bu seçimi yapmak ne kadar kolay sizce? Tüm bu yaşadığım zorluklara rağmen hala beni cezaevinde tutuyorlar, bir an önce özgürlüğüme kavuşmak ve tedavi olmak istiyorum” diyordu.

Mektup okunduktan sonra Hediye Aksoy için özgürlük sloganları atılarak eylem sonlandırıldı.

Hediye Aksoy’a Sahip Çıkalım

Hediye Aksoy için her hafta Cuma günü düzenlenen oturma eylemi 13 Ağustos Cuma günü yedinci kez gerçekleştirildi.

Hediye Aksoy’un resimleri ve serbest bırakılmasını isteyen dövizlerin taşındığı eylemde “Jin Jiyan Azadi”, “Hediye Aksoy’a Özgürlük”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, sloganları atıldı. Bu haftaki eylemde Hediye Aksoy’un ablası Hazniye Aksoy söz alarak “Gözleri görmeyen ve kanser olan bir insan başkasına ve bu devlete nasıl bir zarar verebilir ki hala cezaevinde tutuluyor?” diye sordu. Kardeşinin durumunun giderek ağırlaştığını hatırlatarak, hastaneye gidiş gelişinde gardiyanlar tarafından darp edilerek hakarete maruz kaldığına dikkat çekti. Yetkililerden tüm hasta tutukluların bir an önce serbest bırakılmasını istedi ve halkların bir arada ve barış içinde yaşaması için gerekli adımları atması gerektiğini belirtti.

İdil Aydınoglu ise cezaevindeki hasta tutsak arkadaşları için yedi haftadır oturma eylemi yaptıklarını, ancak yetkililerin kendilerini duymayarak Hediye Aksoy’un ölüme terk edildiğini belirtti.

Hediye Aksoy’un serbest bırakılmamasının devletin kadın ve Kürt özgürlük hareketine yaklaşımının bir yansıması olduğunu, devletin siyasi tutuklular söz konusu olunca Ceza İnfaz Kanununun 16. maddesini askıya aldığı belirten Aydınoglu “Açık ki bu tutum siyasidir. Ölüm riski olan bir hastanın cezaevinde tutsak edilmesi aslında bir ölüm cezasıdır. Devlet idamı hukuken kaldırmış olsa da hala cezalandırma sistemi içerisinde cinayet işlenmektedir” dedi.

Aydınoglu tüm demokratik çevrelere, kadın kurumlarına, aydınlara ve vicdan sahiplerine Hediye Aksoy’un serbest bırakılması için destek vermeleri için çağrıda bulunarak “Hediye’ye sahip çıkın çünkü; o hepimizin Hediye’si” diyerek sözlerini bitirdi.

Hediye Aksoy’un serbest bırakılması için atılan sloganlarla oturma eylemi sona erdi. □

KÜRT KADINLARINDAN İRAN'A PROTESTO

Kürt kadınları, İran'ın 20 gündür gerillaya karşı TC işbirliğiyle sürdürdüğü operasyonları Taksim Tramvay durağında protesto etti.

7 Ağustos günü Taksim Tramvay durağında saat 13.00'da toplanan Demokratik Özgür Kadın Hareketi (DÖKH)'nden Kürt kadınları, Galatasaray Lisesi önüne doğru yürümek isteyince polis ve çevik kuvvet, toplanan kitleyi çembere aldı. İki panzer de hazır bekletildi. Yürüyüş için emniyet amirleri ile tartışan yetkililer "açıklamanızı burada yapın, sonra dağılın" diyerek izin vermedi, bunun üzerine 15 dakika oturma eylemi yapıldı.

Kürt kadınlarının çoğunlukta olduğu eylemde "Türkiye ve İran Devletlerini Uyarıyoruz!, Ateşle Oynamayın" pankartı açıldı. Kadınların ellerinde taşıdıkları dövizlerde "Terörist Devlet", "Jin Jiyan Azadi" sloganları dikkat çekti.

DÖKH adına açıklama yapan Mülkiye Demir; "Seçim öncesi, Kürt siyasetine engel olma çabaları halkın direnişi tarafından boşa çıkartılırken, seçimlerde gösterilen başarıyı hazmedemeyenler halkın iradesiyle açığa çıkarttığı milletvekillerinin meclise girmesini engelleyerek, aynı politikayı devam ettirmiştir. ABD'nin desteğiyle İran 16 Temmuz'dan bu yana Irak sınırında kapsamlı bir operasyon yürütmektedir. İran'ın yürüttüğü operasyonda bölgede yaşayan sivil halk mağdur olmuş, onlarca aile göç etmek zorunda kalmıştır. Bir çoğu canından olmuştur. Türkiye'de ise özel hareket polislerinin devreye konulmasıyla birlikte 90'lı yıllarda olan savaşın kat be kat üzerinde bir savaş doğru sürüklenmekteyiz" dedi.

Mülkiye Demir açıklamanın sonunda uluslararası ve bölgesel güçlerin, Kürt halkı üzerinde inkar ve imha politikalarından vazgeçmesi ve evrensel hak olan Ulusların Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkını, Kürt halkı için de demokratik özerklik temelinde halkın iradesinin tanınmasını istedi.

Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloğu'nun desteklediği eylemde Sabahat Tuncel BDP Genel Merkezi adına kısa bir açıklama yaptı. Tuncel; "Bugün Türkiye'de Kürt halkına karşı yaşanan ırkçı saldırıları ve İran'ın 20 gündür sürdürdüğü saldırıları protesto etmek için burada toplandık ama buradaki emniyet güçleri en demokratik hakkımız olan yürüyüş yapmamıza engel oldular" dedi. İran'ın Kürt halkına karşı başlattığı bu geniş kapsamlı operasyonların TC ile birlikte yürütüldüğünü söyleyen Tuncel "bu operasyonlardan sonuç alınacağını düşünenler tekrar yamılacaklar" dedi.

Sabahat Tuncel'in açıklamasından sonra eylem sona erdi. □

"İşçiler Güçlerinin Farkına Varmalı"

Ontex-Canbebe işçileri, işten çıkarılmaları sebebiyle, her hafta Taksim'de gerçekleştirdikleri eyleme devam ediyorlar.

Bundan 178 gün önce işten çıkarılan Ontex-Canbebe işçileri, çıkarıldıkları günden itibaren bu haksızlığa boyun eğmeyip, mücadele yolunu seçtiler. Gerek fabrika önüne kurdukları çadır ile gerek periyodik olarak tekrarladıkları eylemlerle seslerini duyurmaya çalıştılar; mücadelelerini hala sürdürmekteler. Kararlılıkla her hafta gerçekleştirdikleri eylemlere 13 Ağustos'ta bir yenisini daha eklediler.

Mücadele Birliği Platformu, BDSP ve işten çıkarılan PTT işçilerinin de destek verdiği eylem saat 18.00'de Galatasaray Lisesi önünde başladı.

"Hak Verilmez Alınır, Zafer Sokakta Kazanılır", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Yaşasın Gururlu Mücadelemiz" sloganlarıyla yürüyüşe geçen grup, Burger King'in önüne geldiğinde basın açıklaması yaptı.

Ontex işçisi Gamze Kayhan şunları söyledi: "İşten atılmamız patronların iki dudağının arasındayken, uzun saatler düşük ücretlerle çalıştırılırken, sendikali olduğumuz ya da sendika çalışması yürüttüğümüz için işten atılmak bu kadar kolayken bunlara artık sessiz kalmamalıyız. Biz direnişte olan Ontex-Canbebe, Kubatoğlu-Fıratpen, Legrand, Kampana Deri, Burger King Çağrı Merkezi çalışanları, Taksim İlyardım Hastanesi işçisi, işten atılma saldırılarına direnişle yanıt verdik ve mücadele yolunu seçtik. Haftalardır Taksim'de yaptığımız eylemler ile bu haksızlıkları duyurmaya, sizleri direnişlerimize destek olmaya çağırıyoruz. İşçiler güçlerinin farkına bir an önce varmalı ve mücadele yolunu seçmelidirler. Bizler birlikte hareket etmediğimiz sürece, elimizde olan haklarımız bir bir alınmaya devam edecektir. Bu saldırılara sessiz kalan sendikalar da bir an önce harekete geçmelidirler. Yunanistan'da, Fransa'da, Şili'de, İngiltere'de işçiler haklarına sahip çıkarak sokağa dökülüyor, Türkiye'de bizler de sokağa dökülmeliyiz. Sokağa çıkmadıkça bu saldırıları geri püskürtemeyiz" dedi.

Basın açıklamasının ardından atılan sloganlarla eylem sona erdi. □

"Tolga Baykal Ceylan Nerede?"

Cumartesi Anneleri 333. haftada Galatasaray Lisesi önünde kaybedilen çocukları için yine eylemdeydiler. Türkiye'de 1980 faşist darbesi ve 90'lı yıllarda Kürdistan'da süren iç savaş dönemlerinde gözaltında kaybetme, yol ortasında infaz, kaçırma, toplu bir şekilde öldürmelerin, faili meçhul binlerce insanın akıbetini sormak için "Failler Belli Katiler Nerede" diyerek İnsan Hakları Derneği Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyonun 7 yıldır sürdürdüğü eylemlerinden biri de, 13 Ağustos günü yapıldı ve "Tolga Baykal Ceylan Nerede?" diye soruldu.

Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi yapan Cumartesi Anneleri adına Hasan Ocak'ın kardeşi Maside Ocak, Tolga Baykal Ceylan'ın nasıl kaybolduğunu anlattı. İTÜ öğrencisi Tolga Baykal Ceylan'ın, tatil için gittiği İğneada'da 10 Ağustos 2004 tarihinde kaybolduğunu söyledi.

Ocak; "5 Şubat 2011 tarihinde Başbakan Erdoğan'ın Cumartesi Anneleri ve İnsan Hakları Derneği yetkilileriyle yaptığı görüşmeden sonra, 9 Şubat 2001 tarihinde gözaltında kayıpları araştırmak için TBMM İnsan Hakları komisyonu bünyesinde bir alt komisyon kurul-

duğu açıklandı.

Alt komisyon açıkladığı raporda; Jandarmada gözaltına alındığına dair kayıt olmamasını gerekçe göstermiş, Tolga'nın kayıp olmadığını savunmuştu. Komisyonun devletin 7 yıldır anne Kadriye Ceylan'a anlattığı tutarsızlıkla dolu senaryolar; bir kez daha toplumsal hafızanın unutkanlığına havale edilerek tekrarlanmaktadır" dedi.

Maside Ocak; "Tolga için Galatasaray'dayız, İğneada'dayız. Coğrafyamızı kayıplar, toplu mezarlar cehennemine çeviren, Tolga'nın ve tüm kayıplarımızın akıbetini açıklamakta ayak diretenlerin, onları yargılamayan savcılarının, taleplerimize kulak tıkayanların, peşindeyiz, takipçisiyiz" dedi. □

EYLEMDEKİ KADINLAR KONUŞUYOR

Emekçi Kadınlar (EKA) tarafından 14 Ağustos günü, Emek-Eylem-Kadın konuu bir panel düzenledi. Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde yapılan panele, son dönemde öne çıkmış eylemci-direnışçi işçi kadınlar katıldı. İzmir'de Buca Belediyesi ve CHP İl Binası önünde eylem yapan Batıgöl Tunç, 179 gündür Ontex Fabrikası önünde eylemini sürdüren Gamze Kayhan, Burger King Çağrı Merkezi'nde işten atılan ve eylemleriyle Çağrı Merkezi çalışanlarının sesini herkese duyuran Gülbahar Bad ve eylem alanını bırakmadığı için telefonla sesini ulaştıran Taksim İlyardım Hastanesi çalışanı Güllü Hanoğlu panelin katılımcıları Emekçi Kadınlar adına da Fatma Yıldırım'ın yer aldığı panelin izleyicilerinin çoğunluğu da emekçi semtlerinden gelen genç işçi kadınlardı.

"Tek solukta söylenen bir türküdür kadın" diyerek başladı söyleşi. İlk önce eylemdeki kadını anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Kitleler halinde greve-eyleme çıkan işçi kadınlar, eylemlerde-grevlerde en öndeki kadınlar, tek başına sistemin karşısına dikilen yiğit kadın işçiler, "Ölmek var dönmek yok" diyen Tekel işçisi kadınlar, "Edi Bese" diyen analar, "Süt istiyorum" diyen ebeveynleriyle sokaklara çıkan çocuklar, destan yaratan 15-16 Haziran'ın işçi kadınları film kareleri olarak geçti önümüzden.

Panelin ilk konuşmacısı Güllü Hanoğlu oldu. Eyleminin 33.gününde olan Güllü Hanoğlu eylem sürecini anlatırken, "İyi ki atılan ben olmuşum, çünkü direniş kolay bir şey değil, kolay karar verilmiyor, ama ben başarabilirdim" diyerek kararlılığını ve kendine olan güvenini ortaya koyuyordu. Sendikası, işyerindeki arkadaşlarından ve kitle örgütlerinden aldığı destekle eylemin güçlendiğini anlattı. "Genelde direnişimin ne kadar süreceği soruluyor. Direnişim, patron beni sendikamla içeri davet edene kadar sürecektir" diyen Güllü Hanoğlu, örgütlülük ve mücadele bilincinin aileden

geldiğini, 13 yaşından beri çalışarak ailesine-kardeşlerine baktığını anlattı, "Mücadele edince karşılığını alıyorsunuz" dedi.

56 gün Buca Belediyesi önünde, 74 gün CHP il binası önünde eylemde olan ve eylemini kazanan Batıgöl Tunç aldı sözü. "Taşeronda çalışırken bir arkadaşımızı elektriğe çarpıldığı için kaybettik ve ailesi işyerinden maddi-manevi hiçbir şey alamadı. Bu bizi çok üzdü. Biz de arkadaşlarla toplandık, 6 kişilik bir komite kurduk. 360 işçiydik ve sendikalaşma çalışması başlattık" diyerek örgütlenme ve işten atılma sürecini anlatmaya başladı. Evden işe işten eve giden, evde çocukları ve eşiyle ilgilenen bir kadın olduğunu ve iş mücadelesi, sendika vb. ile hiç ilgisi olmadığını anlattı. "Patronlar duyunca ki bu sendikaların değil işçilerin yürüttüğü bir örgütlenmeydi, baskular başladı" dedi ve "Bir basın açıklaması yapacaktık. Baskı yapmaya başladılar; 'Sen gitmezsen eylem olmaz' diye. Ama işi bıraktım, açıklamaya gittim baktım kimse yok, ağlayacaktım. Meğer herkes bir kenarda beklemiş, 'Gelen olursa biz de gideriz' diye, beni görünce geldiler. Onları görünce, ilk kez sevinçten ağladım. 100 kişi olmuştuk. Bunun sevinci çok başka. 'Biz bu işi başardık' dedik" dedi. "Mücadele çok zor, ama mücadele içine girince her şey çok rahat."

Eylemi sırasında 250 işçinin işi bırakıp kendilerini ziyarete geldiğini ve bunu davul zurnalarla karşıladıklarını anlattı. Buca Belediyesi önünde işçi arkadaşlarıyla bir lokmayı paylaşmayı öğrendiğini, ama CHP önünde daha farklı şeyler öğrendiğinden bahsetti. Kağıt toplayan çocukların, tinerci çocukların, hayat kadınlarının dahi kendisini ziyaret ettiklerini, konuştuklarını, destek olduklarını; kağıt toplayan çocukların polis ve zabıta kendisine saldırdığında kendisini nasıl korumaya çalıştıklarını anlattı.

Eylemi sırasında eşiyle önce boşanma aşamasına geldiklerini, sonra kendisini anlayıp eylemine destek olduğunu anlattı. En zor olanın çocuklarından ayrı kalmak olduğunu söyleyen Batıgöl Tunç, kendisini yalnız bırakmayan 10 yaşındaki büyük kızının gözlerine bakarak anlatıyor onlara duyduğu özlemi. Yaşadığı hiçbir şeyin kendisini yıldırmadığını, ama aylardır göremediği 5 yaşındaki kızının resmini polis yırttığına ne kadar kötü hissettiğini anlatıyor. "Ve onlar da yanımda oldular, destek oldular artık" diyor. "İşçi olmak farklı, kadın olmak farklı,

ama anne olmak çok daha farklı. Çocuklar bana 'Anne seninle uyumayı özedik' diyorlar" diyen Batıgöl, eyleminin ekmek kavgası olmaktan çıkıp onur kavgası olduğunu ve kazandığını söylüyor. "Bugün Balçova Belediyesi'nde çalışıyorum, ben bu işi onurla kazandım, beni yıldırılmazlar" diyor.

17 Şubat günü, sendikal çalışma yürüttüğünden dolayı Ontex Fabrikasında işten atılan işçilerden biri olan Gamze Kayhan aldı sözü. Fabrikalarında 23 yıldır örgütlü olan patron yandaşı Selüloz İş Sendikasında örgütlü olduklarını, gizli kapılar ardında TİS'ler imzalandığını anlattı. "60 öncü işçi ile birlikte 'Nasıl bir sendika istiyoruz' diye toplantılar aldık, açık ve gizli komiteler kurduk, alt komiteler kurduk ve Sendikayı işgal ettik" diyerek süreci özetledi. Sendika ile toplantı ayarladıklarını, ama sonuç olarak önlerine TİS'de yine işçilere karşı maddeler geldiğini söyledi. "Bildiri hazırlayıp toplantı yaptık aramızda ve sendikayı işgal ettik; arkasından da işten atıldık" diyen Gamze Kayhan, o gün fabrikanın önünde çadır kurduklarını ve eyleme başladıklarını anlattı. Eylemleri sürecinde kendilerine hiç destek olmadığını vurgulayan Gamze Kayhan, sadece BDSP ile Mücadele Birliği'nin geldiğini, Taksim'de her Cumartesi yaptıkları eyleme de çok az destek geldiğini söyledi. İlerleyen günlerde Türk-İş'le görüştiklerini, eylemdeki diğer işçilerle birlikte orayı işgal ederek, sendikalarının ve Türk İş'in kendilerine sahip çıkmaları için baskı yaptıklarını anlattı. Türk İş, Selüloz İş'in kendilerini sahiplenmesini sağlayacağına dair söz verince binadan ayrılmıştı işçiler.

"Sendikalarda örgütlenmeli, söz, yetki ve kararı ele almamız" diyen Gamze Kayhan, eylemi bundan sonra tek başına sürdüreceğinin duyurusunu yaptı ve herkese direnişteki-eylemdeki işçilere destek olmaları çağrısı yaptı.

Söz sırası Gülbahar Bad'da idi. Gülbahar Bad, Burger King Çağrı Merkezi'nde örgütlenme çalışması yürüttüğü için işten atılan bir işçi. 3 yıldır çalıştığı Çağrı Merkezi'ndeki çalışma koşullarını tüm izleyicilerin "Olamaz, bu gerçek mi?" bakışları eşliğinde anlattı 41 yaşında olduğunu söyleyen Gülbahar, 3 yıldır burada çalıştığını ama 1,5 yıl önce işe kendisinin aldırıldığı genç arkadaşlarının sendikalaşma çalışması yapmayı önerdiğini ama kendisinin "Aman beni buna bulaştırmayın" dediğini söyledi ve "Ama di-

şında kalamayacağımı biliyordum. İşçi ailesiyse, politik bir ortamda büyümüşseniz, haksızlığın olduğu yerde sessiz kalamıyorsunuz” diyerek kendisini nasıl işin içinde bulduğunu anlattı.

Çağrı Merkezi'nin yeni bir iş kolu olduğunu, bir iş tanımının olmadığını, patronun da en az kendileri kadar acemi olduğunu, işi acımasızca yürüttüğünü anlattı. Bu işin ne kadar kazançlı olduğunu da 3 yılda 36 restorandan 364 restorana çıkmasıyla gördüklerini, bunun da ancak işçinin her saniyesinin kullanılmasyla olabileceğini anlattı. İşçi sirkülasyonunun ne kadar fazla olduğunu, lise-üniversite mezun işsiz, geçici iş arayanların, mezun olduğu alanda iş bulamayan gençlerin burada çalıştığını anlattı. Günde 11 saat çalıştıklarını, bir günlük izin günlerinin patronun insafına kaldığını, çalışan 129 kişinin yemek olarak haftada 50 liralık ticketla sadece hamburger yiyebildiklerini ve her gün hamburger yediklerini, mola sürelerinin de yarım saatten ibaret olduğunu söyledi. Tuvalet gidemediklerini, kadın işçilerin pedlerini bile değiştiremediğini, geç kaldıklarında tek ayak üzerinde beklemek, hata yaptıklarında bunu kağıda 100 defa yazmak, tuvalette iken kapılara vurularak dışarı çıkartılmak gibi koşullarda çalıştıklarını ve buna “dur” demek gerektiğini söyledi.

Bu baskıların cirolarının artmasıyla daha da arttığını, çünkü işçinin her saniyesinin kendilerine kazanç olduğunu gördüklerini söyleyen Gülbahar, “İnsanlığımızdan çıkarıldık, bana insanlığı borçlular” diyor olanca öfkesiyle. Bu çalışma koşullarının “Sizi siz olmaktan çıkardığını” dile getiren Gülbahar, “Herkes hak ettiği şekilde yönetilir. Siz sesinizi çıkarmazsanız bunu hak ediyorsunuzdur. Biz bunu hak etmiyoruz dedik ve 1,5 yılda arkadaşlarımızı örgütledik” dedi ve 65 kişiyi sendikaya üye olmaya ikna ettiklerini ve yetki almak için sadece 5 kişiye ihtiyaç olduğunu söyledi. Ve “Örgütlendiğimiz öğrenilince yapılanları söylemek istemiyorum. O yüzden sendika bizim için yaşamsaldı” dedi ve çok hata yaptıklarını, kısa sürede 12 kişi kaldıklarını söyledi. “Biz yapmamız gerekenleri yapmadığımız için patronlar başarılı” dedi.

28 Eylül'de işe iade mahkemesi görülecek olan Gülbahar Bad, çocuğuna ve evine yabancılaştığını, bu süreçte çocuğuyla hiç diyalog kurmadığını, hatta görmek bile istemediğini aktardı. İşçilerin gücü ve deneyimi olduğunu, ama başarıya ulaşamadıklarını, bunun için de daha fazla çalışmamız, disiplinli çalışmamız gerektiğini vurgulayarak bitirdi konuşmasını.

Son olarak EKA adına söz alan Fatma Yıldırım ise, “İnsan olarak kalabilmek için bile mücadele etmek gerektiği anlatılan deneyimlerden ortaya çıkıyor” dedi. Ve kısaca kadın emeği sömürüsüne değindi. EKA olarak bundan sonra önlerine her ay bir etkinlik hedefi koyduklarını duyurdu. Etkinlik, Güllü Hanoğlu'nun ziyarete gidilmesiyle sona erdi. □

ZİNDANLARDAKİ TECRİT SİSTEMİNE KARŞI EYLEM

İnsan Hakları Derneği Cezaevi Komisyonu, Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği ve Tutuklu Aileleriyle Dayanışma Derneği üyeleri 11 Ağustos'ta Taksim Tramvay durağında toplandılar.

Cezaevlerinde siyasi tutsaklara karşı yaşanan baskı ve uygulamalara karşı basına açıklama yapan Pınar Kalaycı, siyasi iktidarın cezaevlerinde bulunan siyasi tutsakları yalnızlaştırarak örgütsüzleştirme politikasını, tecrit içinde tecrit uygulayarak hayata geçirmek istediğini vurguladı. Pınar Kalaycı, cezaevlerinde uygulanan tecrit sistemine dikkat çekerek, “Bu sistem, en insani talepleri ve hakları ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. Bizler, saldırıların karşısında olduğumuzu her fırsatta onları sahiplenerek dile getirmeye devam edeceğiz. Tüm devrimci demokratik ve ilerici kamuoyunu İmralı'da ve tüm hapishanelerde siyasi mahpuslara yönelen saldırıların karşısında olmaya çağırıyoruz” diye konuştu.

Eylemde “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “İçerde Dışarda Hücreleri Parçala” sloganları atıldı. Açıklamanın ardından eylem sona erdi. □

“TUTUKLU CANLAR SERBEST BIRAKILSIN!”

Pir Sultan Abdal Derneği yöneticilerinin tutuklanmasını protesto etmek amacıyla, 6 Temmuz günü saat 13:00'da Taksim Galatasaray Lisesi önünde eylem yapıldı.

Nisan ayı içerisinde, Pir Sultan Abdal Derneği Sultan-gazi şube yöneticilerinin ve üst kurul delegelerinin, 1 Mayıs'a katıldıkları, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliklerinde buldukları gerekçesiyle, polisin Gazi Mahallesi'ne düzenlediği helikopterli operasyonla göz altına alınıp tutuklanmaları, Taksim Galatasaray Lisesi önünde yapılan eylemle protesto edildi.

“Baskılar Bizi Yıldıramaz”, “Tutuklu Canlar Serbest Bırakılsın” sloganları atan grup daha sonra basın açıklaması yaptı. PSAKD genel merkezi adına söz alan basın yayın sekreteri Esra Öztürk: “Nerede bir hak ihlali varsa, nerede demokratik taleplere, mazluma yönelik bir saldırı varsa orada Pir Sultan Abdal vardır. Pir Sultan Abdal'ın direnginliği yalnızca tarihi aydınlatmakla kalmıyor, Hızır Paşa'lara da korku salıyor. Korku saldırganlığa, tahammülsüzlüğe, gözaltılara, tutuklamalara dönüşüyor. Kendisi gibi düşünenleri asimile etmeye, sistem içine çekmeye yöneltiyor. Şu iyi bilinmelidir ki; Pir Sultan torunları asla boyun eğmez. Bizim üzerimizden, hak arayanlara, Alevilere yönelik imha ve inkar politikalarınız boşa çıkacaktır. Derneğimizin talepleri arasındaki etkinliklere katılan şube yöneticilerimizin, üyelerimizin gözaltına alınmalarını kınıyor, serbest bırakılmalarını istiyoruz” dedi.

Basın açıklamasının ardından eylem bitirildi. □

Gözalıcı ve Cesur Bir Açıklama

Fidel Castro Ruz

Diğer şeylerin yanı sıra, son zamanların öncelikleri geçici bir süre beni 2010 yılında yazdığım Düşünceleri aynı sıklıkta yazmaktan alıkoydu. Bununla birlikte devrimci lider Hugo Chavez'in 30 Haziran Perşembe günü yaptığı açıklama, beni bu çizgide yazmaya zorluyor.

Gözalıcı ve cesur bir açıklama. Venezüella devlet başkanı, halkı için eğitim ve sağlık alanında bir çok şey yapan insanlardan biridir. Bilindiği gibi bu alanlar, Küba Devriminin en fazla deneyim biriktirdiği alanlardır. Bu kardeş ülkeyle her iki

alandan en üst düzeyde dayanışma içinde olmaktan dolayı mutluyuz.

Olay kesinlikle Venezüella'nın doktor sıkıntısı çekmesi değildir; tam tersine, diğer Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi, içlerinde yüksek kalitede profesyonellerin de olduğu fazla miktarda doktora sahipler. Bu bir sosyal problemdir. En iyi doktorlar ve en karmaşık araçlar tüm kapitalist ülkelerde olduğu gibi burada da özel tıpın hizmetinde olabilmektedir. Bazen bu bile değildir; çünkü az gelişmiş kapitalizm koşullarında, ki Venezüella'daki kapitalizmde böyledir, varlıklı sınıf ABD ve Avrupa'daki en iyi hastanelerde bakım hizmeti alabilmek için yeterli gelire sahiptir. Bu artık herkesçe bilinmektedir ve kimse bunu inkar edemez.

Daha kötüsü, ABD ve Avrupa herhangi bir sömürülen 3. dünya ülkesinin en iyi uzmanlarını anavatanlarını terk etmeye ve tüketim toplumlarına göç etmeye zorlamakla karakterize olmuştur. Gelişmiş ülkelerde bu doktorların eğitimi, Latin Amerika'daki milyonlarca yoksul ailenin hiç bir zaman ödeyemeyecekleri fahiş miktarlar anlamına geliyor. Bu, devrime kadar Küba'da da böyledir. Fakat devrim, sadece kendi ülkelere değil ama Latin Amerika'nın diğer uluslarına, Karayiplere ve hatta tüm dünyaya hizmet etme kapasitesine sahip doktorlar yetiştirmeye başladı.

Biz asla diğer halkların beyin güçlerini çalmadık. Tersine, onbinlerce doktor ve başka yüksek seviye profesyoneller, burada kendi ülkelerine dönmek üzere ücretsiz eğitildiler.

Bolivarcı ve Marti yanlısı büyük devrimlerine şan olsun ki, Venezüella ve Küba, sağlık ve eğitimin olağanüstü geliştiği ülkelerdir. Tüm vatandaşlar kelimenin gerçek anlamında ücretsiz eğitim alma hakkına sahiptirler ki, ABD tüm vatandaşlarına bunu sağlayamamıştır ve sağlamayı da garanti edememektedir. Gerçek şudur ki, ABD yönetimi bir trilyon doları her yıl askeri aygıtlarına ve serüvenlerine ayırmaktadır. Dahası, o, dünyadaki ölüm makinelerinin ve silahlarının en büyük ihracatçısı, en büyük uyuşturucu pazarıdır. Bu trafiğin sonucu olarak her yıl onbinlerce Latin Amerikalı yaşamını yitiriyor.

Bilinen bir şeydir. Bundan 50 yıl önce askeri kökenli bir başkan, acı bir sesle, bu ülkedeki askeri endüstri tarafından oluşturulan yıkıcı gücü kınamıştı.(...)

Bazıları Venezüella Devlet Başkanı'nın Küba'ya ziyaretinin tıbbi bakıma duyduğu ihtiyaçla çakışmasına şaşırıyorlar. Venezüella devlet başkanı ülkemi Brezilya ve Ekvador'a onu götüren aynı amaçlarla ziyaret etti.

Bilindiği gibi bir grup Kübalı sağlık uzmanı, Bolivarcı prensiplere sıkı sıkıya bağlı olan, kendisini özgürlük savaşçısı Simon Bolivar'ın son nefesine kadar mücadele ettiği Büyük Anavatan'ın oğulları ve kızlarından

biri olarak gören Venezüella devlet başkanına hizmetlerini sunuyorlar.

Kübalı doktorların ilk bölümü Venezüella'da Vargas'ta meydana gelen ve binlerce Venezüellalının hayatını kaybetmesine neden olan felaket döneminde Venezüella'da kaldılar. Bu dayanışma hareketi bizler için yeni değil, bu devrimin ilk yıllarından bu yana bizim anavatanımızda değişmez bir gelenektir. Hatta yaklaşık yarım yüzyıl önce Kübalı doktorlar, daha yeni özgürlüğüne kavuşan Cezayir'e de gönderilmişlerdi. Bu gelenek, Küba Devrimi'nin acımasız ambargonun ortasında bile uluslararası doktorları eğitmesiyle sürdü ve derinleşti. (...) Bu şekilde ülkemiz yüksek derecede deneyim ve profesyonel kapasitesiyle dünyanın en yüksek oranında doktorlarına ve uzman sağlık personeline sahip ülkesi oldu.

Başkan Chavez'le Kübalı doktorlar arasında kopmaz güven bağları ve dostluk oluştu ve gelişti. Kübalı doktorlar her zaman, tüm Venezüellalılar için binlerce ücretsiz sağlık merkezi yaratabilen, kendi eğitimleri için çaba gösteren Venezüella liderine karşı kadirbilir oldular. Dünyada başka hiç bir yönetim, bu kadar kısa sürede kendi halkı için bu kadar şey yapmamıştır. (...)

Şunu da eklemeliyim ki, 2 Şubat 1999'dan beri 12 yıldır, Venezüella Devrimi'nin lideri ve devlet başkanı Hugo Chavez bir gün olsun dinlenmedi ve bu anlamda bu yarımkürede özel bir yere sahiptir. O, tüm enerjisini devrime adadı. (...)

Askeri bir yaşamın disiplinini süren bir insan olarak, o kendini git-tikçe artan oranda etkileyen ağrı ve problemlere bir stoacı gibi sabırla dayandı. Küba ve Venezüella arasındaki rutin ve gelişkin dostluk ilişkilerinin gereği ve benim sağlıkla ilgili olarak kişisel deneyimlerimi de eklersek, ki 30 Temmuz 2006 açıklamam sırasında yaşamıştım, benim başkanın ciddi bir sağlık kontrolünden geçmeye ihtiyacı olduğunu fark etmem anlamlıdır.

Onun Küba'ya son ziyaretinden bugüne 7 ay geçti. Onun sağlığıyla ilgilenen tıbbi birim benden sağlığı konusunda bu uyarıyı yapmamı istedi. Daha ilk andan itibaren, başkanın tavrı, halkı sağlığı konusunda tüm açıklığıyla bilgilendirmek oldu. Ve onlara detaylı bilgilendirmeyi sürdüreceği konusunda söz verdi. (...)

Birinci operasyondan günlerce sonra yapılan ilk tetkiklerden biri, hastanın özel tedavisi için daha radikal cerrahi tedbirlerin alınması gerektiğini gösterdi. (...)

Kabul etmeliyim ki, arkadaşşıma yeni durumu söyleme görevi hiç de kolay değildir. Onun aldığı haberlerle sahip olduğu vakarı değerlendirebiliyordum. Onun için kafasındaki bir çok görev, örneğin Latin Amerika ve Karayipler Birliği'nin kuruluş anlaşmasının 200. yılını kutlamak gibi, yapılmayı bekliyordu ve başeğmez bir savaşçı olarak tüm yaşamı boyunca karşılaştığı en zor zamanlar olarak açıkladığı bu dönemde o fiziksel rahatsızlıklarından çok, testlerle, radikal ameliyatlara uğraşmak zorunda kalıyordu.

Onunla birlikte onu yalnız bırakmayan halkı da benim tanıklık ettiğim büyük bir savaş verdi.

Tereddütsüzce kabul etmeliyim ki, sonuçlar etkileyici ve bu hasta, hastalığına karşı yıkıcı bir savaş başlatmış durumda ve kendisiyle birlikte Venezüella'ya da büyük bir zafer kazandırmaya öncülük ediyor. (...)

Şimdi Hugo Chavez'in içteki ve dıştaki düşmanları, onun sözlerinden ve açıklamalarından korkmak durumundalar. Şüphesiz onlar için başka sürprizler de olacak. Ona en güçlü desteği ve güveni verelim. İmparatorluğun yalanları ve hainlerin ihanetleri yenilecektir. Bugün artık oligarşinin ve imparatorluğun asla boyun eğdiremeyeceği milyonlarca birleşmiş ve bilinçli Venezüellalı var.

Fidel Castro Ruz
3 Temmuz 2011

NOT: Granma International'den Çevrilmiştir

14 Ağustos Taksim

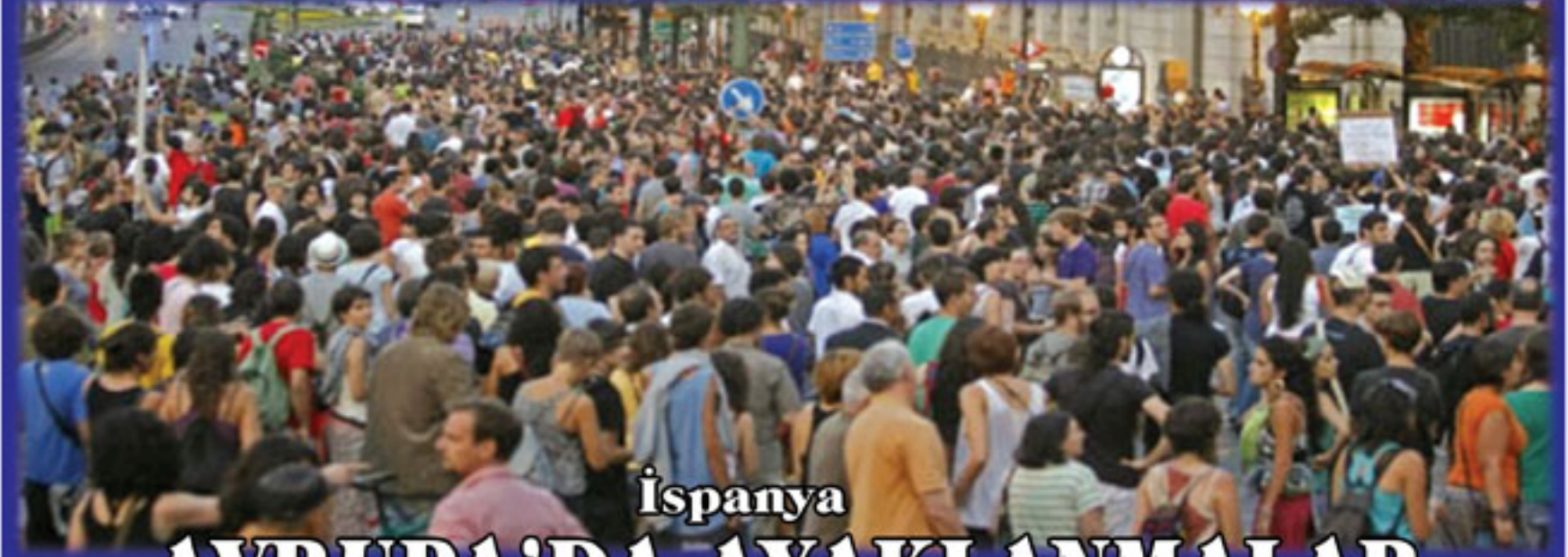

KADIN OLMADAN DEVRİM OLMAZ DEVRİM OLMADAN KADIN KURTULMAZ

3-14 Ağustos Güllü Hanoğlu

İspanya
AVRUPA'DA AYAKLANMALAR

İngiltere

